

ΠΕΡΙΣΤΕΥΣΗ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ
ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ
ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ (ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΡΑΜ)
ΚΑΛΑΜΑΙ

Λαμβάνομεν την τιμήν νά γνωστοποιήσωμεν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Μεσσηνίας ἐνδιαφερομένους ὅτι αἱ ραπτομηχαναὶ «Νάουμαν καὶ Φάλφφ» εἶνε αἱ τελειότεραι ραπτομηχαναὶ τοῦ κόσμου. Θαῦμα ἀντοχής καὶ στερεότητος. Θαῦμα πολυτελείας καὶ ταχύτητος, πολοῦν με τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

Ἐχομεν ραπτομηχανὰς εἰς μεγάλην παρακαταθήκην, πολυτελείας, κεντήματος, ραψίματος, ποδοκινήτους, ραπτῶν, ὑποδηματοποιῶν καὶ χειροκινήτους. Ἀνταλλακτικὰ τεμάρια παντὸς εἶδους βελόνας ἐφαρμοζόμεναι καὶ εἰς τὰς μηχανὰς «Σίγγερ».

Διδασκαλίαν κεντήματος δωρεάν.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐκμάθησιν μαθητῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀγοράσῃ ἑνὸς ραπτομηχανῆς ἢ τοῦ Σίγγερ καὶ πᾶσαν ἄλλην μάργαν κατ' οἶκον ἢ ἐν τῇ Καταστάσει πρὸς 200 δραχ.

Ἐπιδιορθώνομεν ραπτομηχανὰς παντὸς εἶδους.

Αἱ ραπτομηχαναὶ μας εἶνε διαρκῶς «Ἐγγυημένα». Εἴμεθα ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν βλάβην τῶν.

Εἶνε κατασκευασμέναι ἀπὸ χάλυβδα (ἀτσάλι) ἔχουν δὲ τὸ σπουδαιότερον πλεονέκτημα ὅτι ράπτουν ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν.

Πελάται μὴ πτοῦσθαι ἀγοράζειν ἀπὸ τὰς ραπτομηχανὰς μας αἱ ὁποῖαι εἶνε αἱ Βασίλισσαι πᾶσων τῶν ραπτομηχανῶν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ «ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΛΦΦ»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ & ΣΙΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ. - ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ

Διὰ τὰς κοσμηκὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας συνιστᾶται
Ο ΟΙΚΟΣ ΣΜΑΡΩ ΝΙΚΗΣ 10
ὅα ἐνδύονται μὲ τὰ τελευταῖα παριζιάνικα μοντέλα φορεμάτων.
Ἐντὸς τοῦ οἴκου λειτουργεῖ καὶ τμήμα κορσέδων.

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου» προκειμένου νὰ ἐγγραφῶσιν ἐν τῷ δρομῷ εἰς τοῦτο δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr JAMES STROUMPOS 140 W 26 th Street New York N. U. (Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν διαφόρων Σχολείων ἔχουν βιβλία πρὸς βιβλιοδέτησιν, δύνανται νὰ τὰ ἀποστέλῳσιν εἰς τὰ Γραφεῖα καὶ Τυπογραφεῖα τοῦ «Μπουκέτου», τοῦ ὁποῖου τὸ Βιβλιοδετικὸν τμήμα ἀναλαμβάνει νὰ τὰ βιβλιοδετῇ μὲ στερεότητα καὶ καλλιτεχνίαν μοναδικήν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ

ΚΥΡΙΑΙ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ,
Διὰ τὴν τελείαν καὶ ἀβλαβὴ ἐπιτυχίαν τοῦ καλλωπισμοῦ σας, μεταχειρίζεσθε τὰ καλλυντικὰ καὶ ἀρώματα LOTUS (Λοτὺς).

Ἡ πούδρα LOTUS δὲν βλάπτει ἀλλὰ ὠφελεῖ τὸ δέγμα διότι εἶνε παρασκευασμένη ἐξ ἀγνῆς ὁύνης.

Ἡ κρέμα LOTUS ἐπαγαδίδει τὴν δροσερότητα τοῦ δερμάτος καὶ ἐξαλείφει τὰς παγδάνας τοῦ προσώπου.

Τὸ ἔμγι LOTUS κάμνει ὄνυχας ἀπασφράκτοντας. Τὸ ἄρωμα LOTUS εἶνε μωδερνὸν καὶ ἰδεώδες. Ἡ λουσιὸν ἢ κολώνια καὶ ὁ σάπων LOTUS εἶνε ἐξόχως ἀρωματικά.

Ζητεῖτε τα εἰς ἕλα τὰ καλὰ καταστήματα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
ΑΡΙΣΤ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΙΩΝΙΑ-ΑΘΗΝΑΙ
Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι Ἑλλαδίων

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἑκάστον ἀντίτυπα τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαντληθῇ.

«ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ»
ΕΞΑΙΣΙΑ ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ
Εἰς ΚΑΣΤΑΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΝ ΧΡΩΜΑ
Εἰς τὸ πρότυπον μέγα ραφεῖον γυναικείων ἐνδυμασιῶν τῆς παρασκευαστικῆς οἰκίας ΚΑΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΥ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ ΚΑΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΥ, Μοναδικὴ εἰς τὴν ἑλλάδα ἁπλουστάτη. Διάρκεια μακρά. Ἰδιαίτερον διαμέρισμα διὰ βαρύν. ἑπαρχίων παραγγελλοῦνται ἀμέσως. ΚΑ ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΑΒΕΡΩΦ 32

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΩΝΙΑ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 44

Ὅσοι ἀγαποῦν τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» πρέπει ν' ἀγαπήσιν καὶ ὑποστηρίξουν καὶ τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ τοῦ.

Τὰ ἔργα τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας, προστά εἰς τὸν ἀντὶ τοῦ σοφοῦ ἐπιστήμονος μέχρι τοῦ στοιχειώδους μορφωμένου.

Τὰ ἑξῶς ἐκδοθέντα ἀριστουργήματα
«Ἡ ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ» τοῦ Μυρζέ.
«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Σαρτρ.
«ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΠΥΜ» τοῦ Τζ. Κ. Τζολ.
ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ πολιτισμένου κόσμου ἔχουν ἐκδοθῇ εἰς χιλιάδας ἐκδόσεις.

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΤΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΠΡΙΝ ΕΞΑΝΤΛΗΘΩΣ
ΕΜΒΑΖΟΝΤΕΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΔΩΔΕΚΑ Δ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΤΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΥΝ ΕΠΙ ΣΥΣΤΑΞΕΩΣ

Τὰ περίφημα Συριανὰ λουκούμα ΔΑΝΙΟΛΟΥ τὰ ὁποῖα ἐθανυμάσθησαν εἰς τὴν ἑκθεσὶν τῆς Βιέννης καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ «Μπουκέτου» ἔγιναν ἀπαραίτητα γιὰ κάθε ἐκλεκτὴ οἰκογένεια τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
Ο «ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΟΣ ΕΘΝΟΥΣ ΕΙΝΕ Ἡ ΝΕΟΤΗΣ
Ἀπομακρύνετε τὴν μάστιγα τῆς ἀνθρωπότητος, τὴν Γαστρονομίαν τῶν βρεφῶν, ἥτις φονεῖ ὡς πανώλης τὰ μικρὰ μας ἐν τῇ λίαν ἐνδομυρρίνῳ καὶ καυσῶν καὶ τὸ κακὴς ποιότητος γάλα ἔλθον μόνον οἱ καύσωνες καὶ τὸ κακὴς ποιότητος γάλα ἔλθον

Διὰ τῆς ΝΟΒΟΧΥΜΟΖΙΝΗΣ (Novochimosin) τοῦ θαυμαστοῦ φυσικοῦ φυράματος, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζονται χιλιάδες λατῶν καὶ ἡ προβλεπτικὴ μετῆρα σώζει τὸ τέκνον τῆς καὶ ἀπομακρύνει τὴν λυτὴν, τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀπελπισίαν

Ὁ Γενικὸς ἀποθηκάρχιος Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ
Ὁδὸς Δώρου 6 (Πλατεία Ὁμονοίας), προμηθεύει πᾶν φαρμακικὸν αἰτήσιτον. Ὅλοι οἱ φαρμακοποιοὶ τῆς Ἑλλάδος εἶνε εἰδοποιημένοι

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΚΙΡΩΤΙΚ

ΕΤΑΙΡΙΑ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ της Πετρούπολης έμειναν κατά-
πληκτοι σαν έμαθαν τόν μυστηριώδη θάνατο της
νεαρής πριγκίπισσας Ειρήνης Πολέσκιν.
'Η μοντέρνα και λογία όφραία αυτή γυναίκα
πέθανε σέ ηλικία είκοσι δύο χρονών.
'Η Ειρήνη Πολέσκιν είχε πολλούς θαυμαστές,
άλλ' όχι και φίλους. 'Ο άγέρωχος αυτής χαρακτήρας
δέν τό επέτρεπε. Τό πρόσωπό της στοργαγό, τό μά-
τια της μελαγχολικά μαύρα, πετούσαν στίβες πού μοιάζανε μέ ά-
στραπές θερνής νύχτας.

'Η μεγάλη της περιουσία επέτρεπε όλες της τίς τρέλλες.
Είκοσι χρόνων, παντρεύτηκε έναν πριγκίπα, βασιλευούσης οικο-
γενείας, και άπ' αυτούς γεννήθηκε ένα αγοράκι γιά νά άνυψώση
στό κατακόρυφο τήν οικογενειακή τους εύδαιμονία.
'Ενα πρωί, ύστερα από ένα χορό, ή πριγκίπισσα Ειρήνη βρέ-
θηκε νεκρή, πνιγμένη.
'Ηταν ακόμη μέ τά γιορτινά της ρούχα, και ή κλοπή δέν ήταν
βέβαια τό έλατήριο τού έγκλήματος, γιατί δέν έλειπε από άπάνω
της ούτε ένα κόσμημα.

'Η πριγκίπισσα βρέθηκε πεθαμένη, άνάσκελα επάνω στό κρεβ-
βάτι της.

Τράβηξαν τό σκέπασμα μέ τό όποιο ήτανε κουκουλωμένη και
τήν βρήκανε πολύ όχρη και κρύα, μέ τά μάτια κλειστά και τά χα-
ρακτηριστικά ήσυχια σαν νά κοιμόταν.

'Ο δολοφόνος θά ήταν τεχνίτης γιατί κανένα σημείο βίας δέν
βρισκότανε στην πλούσια αίθουσα.

Τά φώτα άνάβανε ακόμη, και τά λουλούδια μέσ' στό βάτα στέ-
γνωναν τό τελευταίο τους άρωμα.

Βεβαίωθηκαν πώς ή πόρτες και τά παρά-
θυρα δέν είχαν παραβιασθεί. Έξεστάσαν τις
καμινάδες. Κανένας θόρυβος δέν είχε γίνει.

'Ο πριγκίπης Πολέσκιν πού κυνηγούσε λύ-
κους εκατό λεύγες μακριά μαζί μέ τόν Τσάρου,
γύρισε βιαστικά. 'Η άστυνομία σηκώθηκε στό
ποδόρι και οι καλοί της υπάλληλοι εξέστασαν
προσεκτικά τό σώμα της Ειρήνης γιά νά βρούν
πουνθενά κανένα έλατήριο έκδικήσεως, αλλά τί-
ποτα.

'Η κηδεία της πριγκίπισσας γίνηκε μέ μεγα-
λοπρέπεια.

Μερικές σάλες μένανε κλειστές ένεκα πέν-
θους: κατόπιν ή άπαγωγή μιάς νεάς άριστοκρα-
τικής από ένα άξιωματικό άπσχόλησε όλους κι
ό θάνατος της Ειρήνης Πολέσκιν ξεχάστηκε,
όπως ξεχνιούνται όλα τά πράγματα.

Γύρισα στο Παρίσι, αλλά ο θάνατος της
πριγκίπισσας δέν έφευγε από τό μυαλό μου,
και μετάνοιωνα πού δέν ζήτησα ν' ανακαλύψω
όταν βρισκόμουν στην Πετρούπολι τό μυστήριο
αυτού τού άλλοκότου θανάτου.

Σ' ένα συμπόσιο τις τελευταίες μέρες βοι-
σκόμενος μαζί μέ Ρώσους δέν μπόρεσα νά
μην άναφέρω τήν πριγκίπισσα Πολέσκιν. 'Ο-
λοι, εξέμνησαν άμέσως τήν πρωτότυπη της καλ-
λονή.

— Έγώ τήν εύρισκα πολύ μελαγχολικήν, είπε ένας νέος διπλω-
μάτης, χαμογελώντας, γιατί έμένα δέν μ' άρέσουνε γυναίκες μέ
ύψος ύπερφυσικό!

— Επ' τέλους τί λένε στη Ρωσία γιά τό θάνατό της; μέ ρο-
τήσανε.

— Υπήρχε φήμη πώς τήν έπνιξε μία κυρία γιά νά παντρευτεί
τόν Πολέσκιν.

— Καλά! Έγώ ξέρω τήν αλήθεια, είπε ο κόμης Σέργιος, άν-
θρωπος πού ποτέ δέν μιλούσε και μέ άκουγε μέ πολύ ένδιαφέρον
όλη τήν ώρα πού μιλούσα γι' αυτήν τήν υπόθεση. 'Ότι σά, είπαν
είναι ψέμματα, γιατί είμαι βέβαιος πώς αυτοκτόνησε, και όλες ή
λεπτομέρειες πού ξέρω μ' άναγκάζουν νά πιστεύω πώς αυτό εινε ή
αλήθεια.

— Τί ξέρετε; Λέγετε, σάς παρακαλώ, γιατί δέν μπορώ νά σάς
πώ πόσο αυτός ο θάνατος μέ λυπήσε.

— Θά σάς πώ, απήντησε ο κόμης Σέργιος, γιατί τό μυστικό αυτό
δέν τ' άκούσα από κανένα, αλλά έτσι τάφερε ή τύχη. Γιά νά σάς
τό διηγηθώ όμως, πρέπει ν' άνατρέξω σέ παρελθόν πολύ λυπηρό
γιά μένα.

Δέν μπορούσα ύστερα άπ' αυτό νά επιμείνω, αλλά ο κόμης πού
μάς είδε νά περιμένουμε μ' άγωνία άρχισε:

«Περάσανε τέσσερα χρόνια από τόν καιρό πού άφησα τή Ρωσία,
όπου έχασα τήν κόρη μου. 'Ηλθα στο Παρίσι γιά νά ξεχάσω λιγά-
κι, αλλά δέν στάθηκε άδύνατο.

Ποτέ δέν σάς είπα ότι ή κόρη μου 'Ολγα πέθανε τρελλή. 'Αν
και πονούσα άναγκάστηκε νά ύποκύψει στις δηλώσεις τών γιατρών.
'Αναγκάστηκε νά στείλω τό παιδί μου στό κατάστημα και νά τό
έμπιστευθώ σέ ξένα χέρια.

«Υστερα από μερικούς μήνες ξίγνα φίλος τού για-
τρού τού καταστήματος και κατόπιν πολλών παρα-
κλήσεων μ' άφίσανε νά καθίσω μαζί μέ τήν κόρη
μου. Έβλεπα πώς κάθε μέρα πήγαινε χειρότερα, άν
και οι γιατροί γιά νά μέ καθισχύασουν έβεβαίοναν
τό ενάντιον, και δέν έφευγα από κοντά της.

Στό μελαγχολικό αυτό σπίτι παρέτθησα και μιά
νέη κόρη πολύ όμορφη. 'Ονομαζόταν Ειρήνη και έ-
μαθα πώς ήταν δεκαοχτώ χρονών, μέ τήν ένδομη
καινή πού μεγάλη. Πολλάκις ρωτούσα τόν έαυτό μου γιατί βρι-
σκότανε κλεισμένη σ' αυτό τό μελαγχολικό σπίτι.

«Ένα καλοκαιρινό βράδυ στό βάθος της έκτεταμένης αλής, ζη-
τώντας λίγη δροσιά κάτω από τά δένδρα, άποκοιμήθηκα. Ξύπνησα
όμως άμέσως από στεναγμούς κι' από παρακλητικές κραυγές.

Πετάχτηκα επάνω και είδα κοντά μου τήν Ειρήνη πολύ
ταραγμένη.

— Δέν είμαι διόλου τρελλή, μου είπε.

— Άκούστε με είμαι άξία θανάτου. Έκανα ένα τρομερό έγκλημα.
Είμαι άδελφοκτόνος! Μή μ' έγγίσετε! Και μ' έσπρωχνε όλόενα.

«'Ηθελα νά τή σηκώσω μέ δέν μπόρεσα' εξακολουθούσα όμως νά
λέγώ τό δυστυχισμένο κορίτσι:

— Άκούστε με, κύριε. Δέ σας ξέρω μέ μού φαίνεται καλός. Σας
παρακαλώ στό όνομα τού ούρανού νά μέ πνίξετε όπως έπνιξε
έκείνον! Πρέπει μέ τόν ίδιο τρόπο νά πεθάνω. Είμαι όμως δειλή
σαν όλους τους έγκληματίες. Σκοτώστε με, είμαι τέρας!

Παρεττήσε πώς κινιότα μακριά γιά νά ζητήσω βοήθεια.

— Μή φοβείσθε τίποτα, δέν είμαι τρελλή. Δέ με πιστεύετε, και
όμως εινε αλήθεια πώς τόν σκοτώσα έγω τόν τα-
λαίωπορο.

— 'Ηουάστε, της έλεγε κάθε τόσο.

— Άκούστε με, μου είπε, ανοίγοντας ύπερ-
μέτρωσά τό σάν άβυσσο μαύρα της μάτια.

— Γεννήθηκα κακή και άγέροχη.

«Όταν είμουνά ένδεκα χρονών ήμουνά ή
στοργή τών γονέων μου και ή μόνη μου εύχία
ήταν νά όνειροπολώ τή μεγάλη μου περιου-
σία. 'Ηθελα νά παντρευθώ ένα πριγκίπα της
Αυτοκρατορικής οικογενείας και νά λάμψω στην
άριστοκρατία. 'Εξουρα πώς είμουνά όμορφη,
και πώς ο πλούτος μου μού έδινε διπλάσια δύ-
ναμη. 'Αλλά μέ μέρα ή μητέρα μου είπε πώς
θά γεννιόσε και άλλον κληρονόμον. Και πραγ-
ματικά σέ λίγους μήνες γέννησε ένα αγοράκι. Τότε
αίσθάνθηκα τόν έαυτό μου νά τρελαίνεται
μπρος στό βρέφος έκείνο, τό εμπόδιο τών όνει-
ρων μου.

«Όπως ξέρετε, διέκοψε ο κόμης Σέργιος,
όταν υπάρχει γιος κατά τόν Ρωσικό νόμο, ή
κόρης δικαιούται μόνον τού ένός δευτέρου τε-
τάρτου της περιουσίας.

— Είμενα λοιπόν γυνή, ληστευμένη' τό
καταστρεμένο μέλλον μου μού παρουσιάζονταν
άκόμη πού μαύρο, ύστερα από τά όφραία όνειρά
μου.

Θυμάμαι ακόμη τή μητέρα μου πού εύλο-
γούσε τό νεογέννητο έκείνο βρέφος.

«Ο πατέρας ήταν εύχαρισμένος, και οι δύο περιποιούντο τό μωρό
χωρίς νά συλλογίζονται έμένα.

Σ' έκείνη τήν άγνή κι' έπιβλητική σκηνή τό έγκλημα πέραςε
από τό μυαλό μου.

Πρέπει νά πεθάνω! Πρέπει ν' άποκτήσω τή θέση μου, σε-
πτόμουνά, και μιά μέρα καθισμένη σέ μία γωνία τού κοιτώνα μου
ύπεργραφα τή μέλλουσα εύτυχία μου.

Βλέπετε, κύριε, σάς λέω όλην τήν αλήθεια γιά νά σάς έμπνεύσω
φρίκην και σάς άναγκάσω νά μέ σταγγαλίσετε. Δέν θέλω κανείς νά
μ' άκούση άλλος.

Και ή τρελλή εξακολούθησε:

Μερικές μέρες ύστερα από τόν τοκετό ή μητέρα μου κοιμόταν
και τό παιδί άναπαύονταν στην κούνια του. Δέν μπορούσα νά τό δω
χωρίς νά τό φωνιάζω κλέφτη!

Χωρίς θόρυβο, χωρίς νά τρέμω, πιάνω μέ τά δύο μου χέρια, τό
λαμό τού παιδιού και τό σφίγκω δυνατά!

«Έκείνο άνοιξε τό στόμα του, πώς τή θυμάμαι αυτή τή σκηνή,
έβγαλε τή γλώσσα του, άνοιξε ύστερα τά μάτια του τόσο πολύ όστε
βγήκανε από τις κόγχες τους, άφησε μιά βουβή κραυγή, και τί-
ποτα άλλο!

Τό κεφάλι του έπεσε βαρύ. Τό έπνιξε.

«Υστερα τό σκέπασα καλά κι' έφευγα ήσυχά, ήσυχά χωρίς νά κα-
ταλάβω κανείς τίποτα.

Ένθυσμιαία πώς τά χέρια μου δέν είχαν αίμα, και όμως τό
είχα πνίξει. Νόμιζα πώς άκούα φωνές, προσκλήσεις, πού φωνάζα
από τή θύελλα... 'Αλλά σταθήτε, μου είπε τις άκούω πάντα γ' αυτό
κι' έγώ γυροδύω τόν θάνατο.

Μέ πιστεύετε' δέν εινε αλήθεια; Δέν μοιάζετε σαν τους άλλους.

ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΙΝ

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΕ Ο ΚΟΛΟΜΒΟΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Έβλεπε νά μάθετε πώς ανέκαλυνε ο Κολόμβος τήν 'Αμερικήν;
Ποιός τόν σάς τό διηγείται ο μεγάλος 'Αμερικανός εύθυμο-
ς Μάρκ Τουάιν;

«Ο Κολόμβος ήταν ένας άνθρωπος, ο όποιος μπορούσε
τό ενάντιον, και δέν έφευγα από κοντά της.

«Όταν ήταν έξι ετών, είπεν εις τόν Κολόμβο μία ήμέρα:
— Δέν σάς νά ανακαλύψης τήν 'Αμερικήν;

— Ναι, απάντησεν ο Κολόμβος, —άν μού δώσης μιά καρα-
βάλλα, (μεγάλο ιστιοφορόν).

«Ο Βασίλεws τού τήν έδωσε και
ο Κολόμβος διηυθύνθη προς τό μέ-
ρος όπου ήλπιζε νά εύρη τήν 'Α-
μερικήν. Οι ναύτες άρχισαν νά δι-
στάζουν κατά τόν πλουν περί τού
τόπου τούτου. Σέ λίγες όμως ήμέρες,
ένα πρωί ο τιμονιέρης είδοποίησε
τόν Κολόμβο πώς διέκρινε ξηράν.

— Είναι ή 'Αμερική! — απάντη-
σε ο Κολόμβος. «Όταν δέ έπληρω-
σε τό πλοίο του στην χώρα έκείνη,
ή άκτή ήταν γεμάτη μαύρους και ο

Κολόμβος τούς έρώτησε:

— Εινε αυτή ή 'Αμερική;

— Ναι, απήντησαν οι μαύροι.

«Ο Κολόμβος έαναεπε τότε:

— Υποθέτω πώς είσατε μαύροι!...

— Ναι, απάντησαν αυτοί, είμαστε μαύροι!

«Υποθέτω ο άρχηγός των είπε στόν Κολόμβο:

— Υποθέτω κι' έγω, ότι σ' είσαι ο Κολόμβος.

— Έγεις δικήν, απάντησεν ο Κολόμβος, έγώ είμαι!

Τότε ο άρχηγός τών μαύρων, στραφείς προς τους άκολουθούς
του, είπε:

— Τώρα πεία εινε άνωφελές νά κρυβόμαστε, άνεκαλύφθη.

Ο ΛΟΡΔΟΣ ΚΑΙ Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ο καλλιτέχνης 'Ολμπαιν, ζωγράφος τού βασιλέως 'Ερρίκου
έπαύσατο μία κυρία ή όποία δέν ήθελε νά γνωσθή. Ένας
λόρδος λόρδος πήγε νά τόν διη και επέμενε νά μπη στό άτελεί-
στον 'Ολμπαιν δικαιολογήθηκε εύγενώς ότι τού ήτο άδύ-
νατον νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει
έκτακτως νά τόν δεχθή, άλλ' ο λόρδος, φρονών ότι τό πάλν πρέπει

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Η ΕΧΙΔΝΑ

Πέσα είδη έχιδνης υπάρχουν. 'Η άσπίς και ή πελιάς.
Κατά τί διαφέρουν. Τί τρώγουν και πώς εξοντώνον-
ται. Βραβεία προς όρεκτόνους. Τό δάγκμα
της έχιάς. 'Η θεραπεία του.

Τώρα πάλι ο κόσμος έχει ξεχυθή στις έξοχες και άπολαμβάνει
τήν φύσιν, τήν δροσιά και τήν πρασιναδά άς κάμουμε δι' όλίγων
λόγων και περί τού έρεπετού έκείνου, τό όποιον περισσότερο τών
άλλων... «ποιεί τους παραθερίζοντας τρέμειν», διακόπτει τάς δια-
σκεδασίες των και τους ρεμβασμούς των και καθιστά επικίνδυνον
τό έκπλωμα στη χλόη...

Πρόκειται περί της έχιδνης ή της
«όχιας» όπως τήν ονομάζει ο λαός.

Έχιδνης λοιπόν υπάρχουν πολλές
είδη, κυριώτερα όμως εινε ή άσπίς και
ή πελιάς.

'Η άσπίς εινε μάλλον επικίνδυνον·
Τό δάγκμά της μπορεί νά έπαρέξ-
τον θάνατον, δι' αυτής δέ, κατά τήν
παράδοσιν, ηυτοκτόνησε στην αρχαι-
ότητα και ή όφραία Κλεοπάτρα, διά
νά μή πέση στας χείρας τού νικητού
Καίσαρος.

Τό μήκος της έχιδνης αυτής, της άσπίδος δηλαδή, εινε 75 - 80
ύψεκατοστόμετρων, τό κεφάλι της τριγωνικό και λευιδωτό, όπως
λευιδωτό εινε και όλο τό σώμα της. Δύο γραμμές μαύρες σχημα-
τίζουν πάνω στό κεφάλι της ένα Λ άνεστραμμένο.

Τό χρώμα της όχιας — άσπίδος ποικίλλει, δέν εινε πάντοτε τό
ίδιο, αλλά πού συνηθισμένο εινε τό πυρρόν, μέ στίγματα μαύρα.
'Η άσπίς εινε άπαισία τήν όην, μέ έκφρασι μεγάλης κακίας. 'Η
κόρη δέ τών ματιών της εινε καέτος.

'Η έχιδνα πελιάς (μαύρη) εινε' όλιγώτερο κακή της άσπίδος,
έχει δέ περίπου τό ίδιο μήκος μέ αυτήν. 'Ός επί τό πλείστον όμως
εινε μικρότερα, αυτής, τό συνηθισμένο δηλαδή μήκος της δέν
υπερβαίνει τά 45 ύψεκατόμετρα. Τό χρώμα της εινε μελανωπό,
σταχτί, ή κοκκινωπό, μέ μιά γραμμή μαύρη πάνω στη ράχη, τρε-
μουλαστή (ζιγκζάκ). Πάνω στό κεφάλι της φέρει επίσης όπως και ή
άσπίς ένα μαύρο Λ άνεστραμμένο και μεγάλη λέπια.

'Η όχια αγαπάει ιδίως τους ξηρούς τόπους, τους χέρσους
άγρους, τους μη ύγρους, τά ήλιόλουστα μέρη τών δασών, τους τό-
πους τους πετρώδεις. Κάτω από τις πέτρες φωλιάζει, παραφυλάει,
προφυλάγεται.

Ο καλύτερος μεζές γιά τήν όχια εινε τά τρωκτικά και ιδίως
τά ποντίκια και οι άρουραίοι. Δέν περιφρονούν έν τούτοις και τά άγνά
των πουλιών πού χιτίζουν τις φωλιές τους χαμηλά, σέ θάμνους.

Παρά τήν κρατούσαν γνώμη ή όχια δέν επιτίθεται άδικαίως
σέ κάθε περίστασι ενάντιον τού άνθρώπου, άλλ' όταν τήν πατη-
σας κατά λάθος, όταν περάσεις κοντά στη φωλιά της ή όταν κατα-
λάβει ότι πρόκειται νά της κάμεις κακό.

Στην Γαλλία τά νομαρχιακά συμβούλια είχαν ορίσει άλλους
χορηγικά βραβεία γιά τήν καταστροφή τών έχιδνών. Προσέφεραν,
δηλαδή, 50 φρ. γιά τό σκοτώσει έκαστης όχιας.

Έχιδροί της όχιας άπονοδι εινε τά όρνετα, οι έλακες, οι μπού-
φοι, ή κίτσες...

'Ο Caillelet, μέλος της γαλλικής 'Ακαδημίας, διηγείται ότι εί-
χεν έχυμνάσει ακανόνιστους διά τήν εξόντωση των όρεων τών
ιδιων έχιδνών. Οι άκανόνιστοι αυτοί έφόνευαν άμέσως τας
όχιας πού συναντιόσαν με τ' άγκυρία τους, πέφτοντας άπάνω
τους. Τοιουτοτρόπως τας καταστρεπούσαν, τας έθανάτωναν και
κατόπιν τας έτρώγαν!

'Η όχια εινε επίσης πρώτη τάξως φα-
γητό γιά τους γάλους και τους κούρους.

Όταν ή έχιδνα θέλει νά δαγκάση, συσπειρώνεται και έκτετασε-
ται άποτόμως σαν έλατήριο, γιά νά μπηή τά δόντια της επάνω
σιστόνος της στην δάκα. Ταυτόχρονος δέ τό δηλητήριο της χύ-
νεται στην πληγή. Τό δάγκμα της όχιας διακρίνεται από τών άλλων
φειδιών — τών άβλαβών ιδίως — διότι άφίνει δύο βαθιά κεντήματα,
ένν τα άλλα καταλείπουν ως επί τό πλείστον τόν τύπον όλων των
δοντιών των επί της σαρκός.

Γάλλος ιατρός, τέλος, έφευγε από έτών και τόν κατά τών δαγ-
μάτων των φειδιών όρρον. 'Ημεις έν τούτοις σάς δίδομεν έδώ
προσεκτικός μερικές πρακτικές συμβουλίας διά κάθε ένοχόμενον:

'Εν ή περίπτωση λοιπόν σάς δαγκάση έχιδνα πρέπει άμέσως νά
επιδέσεται τό μέρος τού δαγκάματος όλίγον επάνω της πληγής, μέ
όποιοσδήποτε έλκδισμο και κυρίως δι' έλαστικού τοιαύτου.

Κατόπιν είτε δι' άραμμάσεως, είτε δι' άπομυήσεως, είτε και διά
πισσεως ισχυράς διά των δακτύλων τό δηλητήριον φεύγει. Και άν
μείνει έλαγιστό στην πληγή εξουδετερώνεται δι' έπιδόσιν μουσκευ-
μένου εις διάλυση χλωροχού αλκοόλου. Όλο ή χρωμακού όξος ή
ύπερμαγγανικού ποτασίου.

Τό ποναίσιος της όχιας τό χρησιμοποιούν στην Ελλάδα γιά
φωλαχτό. Λόγω επίσης της κακίας τού φειδιού αυτού τό όνομα
«όχια» έχει δοθή, όπως ξέρετε, και εις τά μη και τούτον τρυφερά και
αξιολάτρευτα θήλεα και ιδίως στις πενθερές!...

Μετάφρ. Α. Α.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ.

Χαρίλ. Ἀντωνίου. Οὐδὲς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσίευσ-
σεως τῆς καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ φόρος αὐτὸς μοῦ κόστισε λύπες καὶ καταστροφές· στὴ συνέχεια ὁμοῦ τῆς ζωῆς μου μοῦ στάθηκε πολὺ εὐεργετικός. Καὶ τώρα στὰ 1896, μπορῶ νὰ εἰπῶ πραγματικὰ πὺς ὁ φόρος αὐτὸς τῶν παλαιῶν στάθηκε γιὰ μέ εὐλογία τοῦ οὐρανοῦ. Μ' ἔκαμε γνωστὸν πρὸς διὰφορα πρόσωπα στὴν Εὐρώπῃ, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐξήλωσαν τὴν ἐκτίμησιν τοὺς στές ἐφημερίδες, στές ἐπιθεωρήσεις καὶ στὰ βιβλία τοὺς (1).

Χάρη στὸν φόρο αὐτόν, τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1867 στὴν Κεφαλονία, εἰναι, ἐδικὰ γιὰ μέ, στὴν Ἀγγλίαν καὶ στὴ Λατίναν, χωρὶς γὰρ τὸ ζήτημα, ἔρανοι, προσωρινῶς νὰ μοῦ δεῖξουν τὴν συμπάθειάν τους. Ἡ μεγαλύτερη ὁμοῦ ὀφείλεια, ποὺ μοῦ ἀπόφερε ὁ φόρος αὐτός, εἶνε ποὺ ἐσώσα τὸ πρῶτό μου παιδί ἀπὸ τὴν ἡθική διαφθορά τοῦ τοποῦ. Σὲ διάστημα πολλῶν χρόνων καὶς δὲ μὰς πλησίασε: ἐξοῦσα χωριστὰ ἀπὸ τὴν κοινωνίαν καὶ τ' ἀγρία ἀπ' ὅσον κυνηγοῦσαν μὲ πέτρες τὸ γυῖο μου, ὁ ὁποῖος, χάρις σ' αὐτὴν τὴν ἀπομόνωση, ἔμεινε ἄγνος καὶ τίμιος (2).

Ξαναγυρίζω σὶδ Λονδίνο. Τὴ χρονιά, ποὺ ἔζησα σ' αὐτὴν τὴν ἀτέραντη πρωτεύουσα, τὴν πέρασα ὅλη στὴ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου, διαβάζοντας ἀδιάκοπα, καὶ, σχεδὸν ὅλως νὰ διαλέγω, κάθε τι, ποὺ ἐπερθε στὰ χέρια μου, γιὰ νὰ ἐξαῖσα τὴν πύκνῃ τῆς ἐξορίας. Ἡμεῖς ἀγνοοῦμε τὸν καθένα, ἐκτὸς τῶν μερικῶν φίλων Ἀγγλοῦς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Κος Τίτορ, ποὺ εἶνε ἀργότερα Ἑλπίκος· αὐτὸς μὲ παρουσίασε σὲ τούτῃ τῇ Βιβλιοθήκῃ.

Αὐτὴ τῇ φορᾷ ἡ ζωὴ μου σὶδ Λονδίνο στάθηκε μονότονη καὶ ὁλιμμένη. Τίποτε δὲ μ' εὐχαριστοῦσε. Ὅλες οἱ διασκέδες, ἀπὸ τῇ μεγαλοπρεπέστερῃ μέχρι στὴν πεῖ ἀσημαντῇ, περνοῦσαν ἀπὸ μὲ ἀπαράτητες. Ἐνα μοναδικὸ συναίσθημα μοῦ γέμει καὶ μοῦ κεντοῖσε τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα: τὸ συναίσθημα τῆς ἀδικίας, ποὺ μοῦ εἶνε στὴν πατρίδα μου.

Τὸ μόνο, ποὺ μοῦ προσέφερε κάποια παρηγοριά καὶ ἀνακούφιση, ἦταν τὰ ζεστά λουτρά τοῦ Λονδίνου. Μία μέρα μπῆκα ἀφαιρημένος μέσα στὴ μπανιέρα καὶ αἰσθάνθηκα τοὺς ὄμους μου σὶδ στενὸ μέρος, ἐνὸς τὰ πόδια μου κολυμποῦσαν εὐκολα, σὲ μεγάλη ἀβρότητα νεροῦ. «Αὐτὸ ὁμοῦ, ἐσκέφθηκα, εἶνε τὸ ἀντίθετο, ἀπ' ὅ,τι θὰ ἔπρεπε: ἡ μπανιέρα εἶνε κακοκτισμένη.» Καὶ κατ' ἄλλο: τὸ κορδόνι τοῦ κομποῦ ἐκρεμόταν ἀπὸ τὰ πόδια μου. «Καὶ τοῦτο, εἶπα, ἀνέκοδο! Τὸ κορδόνι ἐπρεπε νὰ εἶνε στὴν ἔκτασιν τοῦ χεριοῦ καὶ ὅχι ἐκεῖ.» Ἀνάποδα ἐπίσης μοῦ φαινότανε οἱ βούρτσες καὶ τὸ σαποῦνι. Ἡ ἀγαπᾶσθί μου ἐφθασε σὶδ κατακόρυφον ὅταν τέλος παραιτήσῃ καὶ πῶς εἶχα τοποθετηθῇ ἀντίθετα μὲς στὴ μπανιέρα! Ντροπιάστικα τότες γιὰ τὸ λάθος μου καὶ ἐσκέφθηκα: «Νά! πῶς ὁ κόσμος κατηγορεῖ συχνὰ γιὰ κακοτέχνη κάθε τι, ποὺ δὲν εἶνε ὁμοῦ μὲ τὰς κακοκτισμένους ιδέας του.»

Στὸ τέλος ἐνὸς χρόνου ἐξορίας σὶδ Λονδίνο, ξαναγύρισα σὶδ Νησί τοῦ Γεννήτορ τοῦ 1857. Μὴ θεωρῶντας ὁμοῦ ἀκόμα τὸν ἐαυτόν μου ἀσφαλισμένο στὴν Κεφαλονία, ἐπῆρα μαζί μου τὴν οἰκογένειάν μου καὶ πῆγα νὰ ζήσω στὴ Ζάκυνθο, ὅπου εἶχα μερικὰ κτήματα (3). Τὰ βότκα ὁμοῦ ἐκεῖ ἀνάποδα. Ὁ ὅλος τῆς Ζακυνθίας, στεγνόμενος Χριστιανικὴ θρησκεία, ἡ γιὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, στεγνόμενος κάθε θρησκεία καὶ κάθε ἡθικὴ συναίσθημα, εἶνε φανταστικὸς σὲ κείνιο, ποὺ ὀνομάζει θρησκεία.

Εἶνε ἕνας χτηνώδης σφοδρὸς καὶ στὴν ὑπερβολικὴν τοῦ χτηνωδία καταφεύγει πάντα στὴ δολοφονία, ποὺ τὴν ἔχουν ἐκεῖ στὴν ἡμερησίαν διάταξιν (4). Καὶ σὲ μὲ τέτοια χώρα πηγαίνα ἐγὼ νὰ βρῶ καταφύγιον! Εὐτυχὸς γιὰ μέ, οἱ Ζακυνθιοὶ, καθὼς ἔμαθα ἀργότερα, δὲ δολοφονοῦν, παρὰ γιὰ πράγματα ἀνήθικα.

Ἡ ἀνώτερη τάξις στὴ Ζάκυνθο, ἡ ἀριστὴ, εἶνε ἐπίσης ἐπιπόλαιη καὶ ἐλαφρομυαλῇ.

Ἡ Ζάκυνθος γέννησε ἕνα Φάσκοιο, ἕνα Σολομὸ· γέννησε ὁμοῦ καὶ ἕναν Κεφαλᾶ, ἕνα Λοιμάρδο, οἱ δύο τελευταῖοι, περιφρονῶνται γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς δημοκρατίας τῶν συνήθως ὁμοῦ τὸ πνεῦμα τῶν κατοίκων τῆς ἀποροφρεῖται ἀπὸ τὴν τεμπελιά. Οἱ κοταπόλτες, ποὺ ὁπέρησαν στὴ Ζάκυνθο, σὶδ χρονικὸ διάστημα, ποὺ πέρασα ἐκεῖ, εἶνε ἀνεκδιήγητες.

(Ακολουθεῖ)
Σημ. Μετάφρ. (1) Ἐγγραφοὶ ἐθνικοὶ στὴ Λατίναν ἡ Daybladet (Ἐφημερίς τῆς Ἡμέρας) 17 Ἰουνίου 1868, ἡ Daystelegrafen (Τηλεγραφοὶ τῆς Ἡμέρας) 23 Ἰουνίου 1868, ἡ Tolbets Aris (Ἐφημερίς τοῦ Λαοῦ) 26 Ἰουνίου 1868, κ.τ.λ. (2) Ἐφημερίς τῆς Ἀγγλίας ἡ Westminster Review 1 Ἰανουαρίου, 1857, ἡ Saturday Review 23 Ἰουλίου, 1864, ὁ συναγματοδότης Whittingham σὶδ βιβλίον τοῦ Four years in the Ionian Islands (Ἐξορία χρόνια σὶδ νη-
(3) Τὰ κτήματα αὐτὰ ἦσαν προικὰ τοῦ.
(4) Τότε στὴ Ζάκυνθο φαινότανε ὁ Λοιμάρδος μὲ τοὺς Ἀμιώτες, τοὺς κατοίκους δηλαδὴ τῆς συνοικίας Ἀμιώ, παλλημαράδες τῆς ἐποχῆς, τοὺς ποὺ δὲν ἐδίδεσαν νὰ κἀνουν κάθε ἐγκλημα κατὰ τὸν πολιτικὸν ἐχθρὸν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἔδωκε ἀφορμὴν σὶδ Λασκαράτου νὰ κινήσῃ τότε ἀδυστάστως τοὺς κατοίκους τοῦ φελοῦτον Νησιῶ.
ΣΗΜ. ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ. Συμβολίζον τὸν Λασκαράτου δὲν ἀφαιροῦσαν ἀπὸ τοῦ κειμένου ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ κατεβίωσαν καὶ ἐταράχθησαν τὸν συγγραφεῖν, δὲν θύγαται παντάπασιν ἡ σημερινὴ κοινωνία τῆς Ζακυνθίου, ἡ τὸσον προδομένη, ἡ ἐνέμοι καὶ ἡθικωτάτη.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

Τοῦ Τέννυσον

Ἐσταύρωσε τὰ χέρια τῆς σὶδ στήθος ἡ Ζητιανὰ
καὶ ἦρθε ἐνὸς ὁμοῦ πρὸς τὸ βασιλεῖα τῆς νύκτα.
Στὸν κόσμο τέτοια ὁμορφιά δὲν εἶνε οὔτε σουλτάνα,
οὔτε ποτὲ εὐδότης, οὔτε ποτὲ θὰ νὰ βρεθῇ.
Καὶ ὁ βασιλεὺς μὲ τὴν χρυσὴ κορδὴν σὶδ κεφαλὴν
κατέβηκε ἀπ' τὸν θρόνον του, νὰ τὴν χωρετῇ.
«Ἄν εἴν' αὐτὸ παράδεισος» εἶπεν οἱ μὲ γὰρ ὁ ὅς,
«τέτοια μεγάλη ὁμορφιά δὲν ἔχουμε ἀπάντησι».

Ὅς λάμπει μὲς σ' αὐτὴν τὴν νύκτα τὸ φεγγάρι
μὲς σ' αὐτὴν τὴν κορδὴν τῆς καὶ αὐτὴ λαμπροκόπος.
Ἐνας τὸ στήθος τὸ σφιγμένον καὶ τὸ κορμὸν τὴν χροῖ,
καὶ ἄλλος τὰ μαῦρα τῆς μαλλίαν καὶ τὰ πόδια τῆς παινίον,
καὶ ὁμοιοῦσαν πῶς ποτὲ σ' ἐκείνη ἐκεῖ τὴν χώραν
τέτοια Νεράϊδας ὁμορφιά δὲν εἶδαν ὅς τώρα.
Καὶ ὁ βασιλεὺς ὠκυόσθηκε σὶδ βασιλεῖς: Ἐνὸς μου,
οὐ θὲ νὰ γίνης ταῖρι μου καὶ οὐ βασιλεῖς μου.

Μετάφρ. Δημ. Στάη

ΑΝ ΕΙΣΑΙ...

Τοῦ Ἀρσάκ Τσομπανιάν

Ἄν εἶσαι πλοῖος καὶ ἂν εἴης
σ' ὁλοχρόνιο παλάτι,
Καὶ ἂν γὰρ χῆρες καὶ ὀρφανὰ
δὲν σοὶ θολῶναι μάτι
Καὶ στὴν φτωχὴν πατρίδα μας
ποτὲ δὲν δίνεις κἀν:
Νὰ φτώσω ἐκεῖ καὶ τὰ πλοῖα σου.

Ἄν εἶσαι ὁ μεγαλύτερος
τοῦ κόσμου αὐτοῦ σοφός
Καὶ τῆς σοφίης σου σκορπῇς
τριγύρω σου τὸ φῶς,
Μὰ πόθως γὰρ τὸν τόπον μας
δὲν οὐ κινεῖ κρυφός;
Νὰ φτώσω ἐκεῖ καὶ τὴν σοφίαν σου.

Ἄν ἔχῃς κοίτην ὀπαδὴν
καὶ ἐκκοιμῶσαι στὴ θύκῃ
Καὶ μὲς τὸ ζῶντες μοναχὰ
οἱ τοῖς ὁρόμοις γι' ἀσκήσια,
Χωρὶς γὰρ τὴν Πατρίδα μας
νὰ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας;
Νὰ φτώσω ἐκεῖ καὶ τὸ ἔσος σου.

Ἄν ποιητὴ σ' ἐκτρέψῃ
ἡ ἡμετέρι σου μοῖρα
Καὶ ψάλλῃς μόνο θάλασσαν
καὶ ἄστρα ἡ ἡμετέρι σου λῶρα,
Μὰ στῆς Πατρίδος τῇ φωνῇ
μὲναι βοῆς καὶ στερᾶ;
Νὰ φτώσω ἐκεῖ καὶ τὴν λῶρα σου.

ΤΟ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ

Τοῦ Ἑρρ. Χάινε

Κύπαρις, μὲς σὶδ σκοτεινὴν
πῶς θέμενε τὸ κυπαρίσσι,
ἡ κορυφὴ του ἡ λυγρὴ
μὲ τ' ἄστρα πᾶσι νὰ μιλῇ.

Ψῆλλος καὶ ἔγινε θεοῦ
καὶ ἀκόμα θὰ θεομῇ, ἀκόμα!
Ἐνα κορμὶ ἀνθρώπου
τρέφει τὴν γῆν τοῦ σὶδ χῶμα!

Μετάφρ. Π. Ραῖση

Η ΦΘΙΣΙΚΗ ΔΙΧΜΑΛΟΣΤΟΣ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

Ἀπὸ τὰ μαῦρα σίδερα τῆς φυλακῆς μου μόνη,
Τὰ νέα φύλλα θεωρῶ π' ἀνθίζουσι μὲ χροῖ,
Ὁ ἥλιος ἐκοντάνει, πετὰ τὸν χειλιδόν.
Καὶ ἀναβλῶνται σὶδ ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ χορταῖ.
Τρέχουν κοπάδια κίτρινα εἰς τὰ βουνὰ ἐπάνω,
Ἐρχεται πᾶς ἡ ἀνοιξὶς καὶ ἐγὼ θενὰ πεθάνω...

Σὺ εἶσαι, σὺ ποὺ τραγουδεῖς θρωπικὸν τραγῶδι,
Ἀρνῶνι μου, καὶ εἶσαι σὺ π' ἀκούω νικημένην.
Σὺ εἶσαι ποὺ μοσχοβολᾷς τῆς παλαιᾶς λουλοδῆ.
Ἀχ! ἴσως τώρα ἀρλῶντες οἱ σὶδ νὰ βγαῖν
Τὸ ῥόδο εἰς τὴν ἀρσάνην τριανταφυλλιά ἐπάνω,
Ἐρχεται πᾶς ἡ ἀνοιξὶς καὶ ἐγὼ θενὰ πεθάνω...

Σ' αὐτὸ τοῦ μαυροῦ μου τὸ ἔρρημα κρεββάτι,
Ποῦ ἀπ' ἐλπίδες ψευτικὰς τριγυρομένη ὀδόν,
Ὅπου μὲ τρώει πυρετός, καὶ δὲν σφαλῶ τὸ μᾶτι,
Ὅσων λαμπὰδα σβήνομαι, μαρτύρομαι σὶδ κρίνο!...
Ποῦ, κορυφῶντα πολλὰ καὶ δόξα, ἀνασάνω,
Ἡ ἀνοιξὶς ἐφάρηκε, καὶ ἐγὼ θενὰ πεθάνω!

Μετάφρ. Α. Παράσχου

Η - Η

Τοῦ Ἑρρ. Χάινε

Ὅσον ἡ νύκτα προχωρεῖ
τὰ φῶτα σβήνουν ἕνα-ἕνα.
Κάποιος καὶ δέντρα καὶ βουνὰ
βαθεῖα εἶνε τώρα κοιμισμένα.

Μὰ ἡ καλύβη ἡ μακροῦ
γαλ' εἶν' ἀκόμα φωτισμένη;
Ἡ κάποιος ἄνθρωπος γεννιᾶται
ἡ κάποιος τυχερὸς πεθαίνει.

Μετάφρ. Π. Ραῖση

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τώρα ἔξρου-
με γιὰ τοῦ
σκοπὸ ἀρπάζε
ὁ κόμης φεύ-
γοντας ὅταν
τὸν χτύπησε ὁ
Ἰωνάθαν, τὰ
χρήματα ἐκεί-
να. Ἦθελε νὰ
φύγῃ μ' αὐτά,
ναῖ, ἀκούστε με
ἦθελε νὰ φύ-
γῃ. Εἶδεν ὅτι
σὶδ Λονδίνο,
κατόπιν τῆς ἀ-
γρίας καταδιώ-
ξέως μας, δὲν
ἡμποροῦσε πᾶ
νὰ σταθῇ καὶ
ν' ἀναπαυθῇ.
Ἐπῆρε λοιπὸν
καὶ τὰ τελευ-
ταῖα του κιβώ-
τια, ἐμπῆκε σ'
ἕνα πλοῖο καὶ
φεύγει ἴσως.
Νομίζει, ὅτι ἔ-
τοι θὰ μὰς διαφύγῃ,
ἀλλὰ, ὅχι, ἐμεῖς θὰ
τὸν ἀκολουθήσουμε.

Ἐν τῷ μεταξὺ μπο-
ροῦμε ν' ἀναπαυθῶμε
καὶ νὰ ἐξακολουθήσου-
με τὰς ἐρευνάς μας γι-
ατὶ ὑπάρχουν νερά τὰ
ὁποῖα αὐτὸς δὲ θέλει

καὶ δὲ μπορεί νὰ περάσῃ, ἐκτὸς ἂν τὸ πλοῖο βρῶσκαται κοντὰ στὴν
ἐκείνη καὶ αὐτὸ μόνο κατὰ τὴν ὥρα τῆς πλημμύρας ἡ τῆς ἀμπώτιδος.
Ἡ Μίνα ποῦ τὸν ἐκείταζε περίφορος τὸν ἐρώτησε:

— Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ τὸν καταδιώξουμε τώρα ποῦ ἔφυγε μακριὰ
ἀπὸ μᾶς;

Ἐκείνος τὴν ἐκείταζε στὴν ἀρχὴ στὰ μάτια καὶ κατόπιν τῆς
ἐπῆρθε μὲ καταφάνῃ ὁδόν μέσα στὰ λόγια του:

— Γιατὶ, ἀγαπημένη μου Μίνα, τώρα περισσώτερο ἀπὸ κάθε
ἄλλη φορὰ ἔχουμε καθῆκον νὰ τὸν βροῦμε, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται
πὺ τὸν καταδιώξουμε μέχρι τοῦ Ἄδου.

Ἐκείνη ὥρην, ἐτοιμὴ νὰ πέσῃ, ξαναρώτησε:

— Γιατὶ;

— Γιατὶ, ἀπάντησε μ' ἐπίσημη φωνὴ ὁ Βάν Ἐλισγγ, ἐκείνος
μπορεῖ νὰ ζήσῃ, ἂν δὲν τὸν εὑροῦμε, εἰς τοὺς αἰῶνας, τὸν αἰώνων
καὶ οἱ εἰς εἰσε θνητὴ καὶ ὁ ἀποθάνει. Μετὰ τὸν θάνατόν σας
λοιπὸν θὰ περιέλθετε εἰς τὴν ἐξουσίαν του, θὰ γίνετε ὁμοῖα του
καὶ φορὰ καὶ ἐκείνος ἀφῆκε τὸ τρομερὸν τοῦ στίγματος ἀπάνω στὸ
λαμπρὸν σας. Αὐτὸ, ἐννοεῖται, θὰ συμβοῖν ἐφόσον ἐκείνος ζῇ ὅταν
εἰσε θὰ πεθάνει.

Μόλις ἐπρόκειτο νὰ κρατήσῃ τὴ Μίνα ἐνῷ ἔφευγε λιποθύμῃ,
ἀποφασίζοντας τὰ τρομερὰ γι' αὐτὴ λόγια τοῦ καθηγητοῦ.

Ἐντὺς ἴτε γενναῖα καὶ συνήλθε γρήγορα.

Ὁ καθηγητὴς ἐσυνέχισε:

— Πρέπει ὁμοῦ νὰ πανηγυρίσουμε καὶ τὴν πρώτη μεγάλη μας
νίκη ἐναντίον του. Σὲ μὲν ἡμέρα ἀποκαλύψαμε τὰ περισσώτερα
μυστικὰ του καταφύγια καὶ τὸν ἀναγκάσαμε νὰ φύγῃ ἐσπευσμένως.
Διέφυγε θάλασσας, ἀγαπητὴ μου Μίνα, καὶ σὺ, φίλε μου Ἰωνάθαν. Ὁ
ὅλος μας ἀρχιστο καλὰ καὶ σὶδ τέλος θὰ νικήσουμε. Ἀρκεῖ νὰ μὴ
μὰς ἀπατῇ ὁ βδελυρὸς κόμης καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ. Ἀλλὰ θὰ τὸ
μᾶλλον...

Ἡμερολόγιον τοῦ Δέκτορος Σουάρδ.

Ἐξημερήματα:—Ἡ νέα τροπὴ ποὺ πῆραν τὰ πράγματα σχε-
τικὰ μὲ τὸν κόμητα μὰς εἶχεν εὐχαριστήσῃ ὅλους. Γιὰ νὰ φεύγῃ
ὁ κόμης ἐπῆλθεν πῶς δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ ἕνα μόνον κιβώτιο. Κλει-
σμένον μέσα σ' αὐτὸ θὰ εἶχε ἐπιβιβασθῇ σὲ κανένα πλοῖο καὶ θὰ
εἶχε ἀναχωρήσει.

Γιὰ ποῦ ὁμοῦ;
Αὐτὴ ἡ σκέψις μ' ἐβλαάνει τὴ νύκτα, ὅταν ἦσυχος πειὰ εἵπειτα
ἀπὸ τὸς περιπετειᾶς, ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ.

Σκεπτοῦμαι πῶς ὁ κόμης θὰ ἐφωγεν ἴσως γιὰ τὸν πύργο του.
Ποῦ ἄλλο μποροῦσε νὰ καταφύγῃ;

Αὐτῆς τῆς γνώμης ἦταν ἀλλοστὴ καὶ ὁ Βάν Ἐλισγγ, ὁ ὁποῖος
ἐπῆλθεν, νὰ τὸν καταδιώξουμε ὡς ἐκεῖ.
Νὰ τὸν καταδιώξουμε ὡς ἐκεῖ...

Αὐτὸ δὲν ἦταν, φυσικὰ, καὶ τόσο εὐκολο. Στὸν πύργο του ὁ κό-
μης θὰ ἦταν πλέον ισχυρός. Θὰ εἶχε συμμάχους τῆς ἀδελφῆς του,
τοὺς λόκους καὶ τὰ ἄλλα θηρία τῆς γύρω ἐρημίας.

Τοὺς φόβους μου αὐτοὺς τοὺς εἶπα στὸν καθηγητὴ τὸ ἀπόγευμα.
— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσουμε τὴν τελειωτικὴ μάχην στὸν πύ-
ργο τοῦ Δράκουλα, μὲ ἀπάντησεν ὁ Βάν Ἐλισγγ.

— Νομίζετε πῶς δὲν θὰ πᾶν νὰ ἀγρυπνῇ ἐκεῖ; ρώτησα.

— Ἀσφαλῶς ἐκεῖ πηγαίνει.

— Τότε; Ὁ ἀναγκασθῶμε, βέβαια, νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε ὡς ἐκεῖ.

— Ὅχι, φίλε μου. Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ. Ἡ ἀποστολὴ μας θὰ τε-
λειώσῃ πρὶν ὁ κόμης φθάσῃ στὸν πύργο του.

— Δηλαδῇ;

— Θέλω νὰ πῶ πῶς θὰ τὸν ἐμποδίσουμε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ. Πῶς
θὰ τὸν πάσουμε σὶδ δρόμον...

Αὐτὸ εἶπε τὸ σχέδιον τοῦ Βάν Ἐλισγγ. Θὰ ἐπιτύχῃ; Ὁ Θεὸς τὸ
ξέρει...

Αὐτὰ σκεπτόμουν ὅταν μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Τὰ ὥρολόγια εἶχαν
σημάνει πρὸ ὀλίγου τὴν ἐνδεκάτην. Κοιμόμουν βαθεῖα, ὅταν ἔξαφ-
να μ' ἐξόπνησαν δυνατοὶ κρότοι στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας
μου. Τρομαγμένος, μὴ ξέροντας τί συμβαίνει, ἀφῆσα μία κραυγὴ
τρομου στὴν ὁποία ἦλθε ὡς ἀπάντησις ἡ γνώριμη καὶ φιλικὴ φωνὴ
τοῦ Κουίνου Μόρρις:

— Κοιμᾶσθε; Συγνᾶτε πρὸς Θεοῦ!

Πήδησα κάτω καὶ ἀνοῖξα ἀμέσως τὴν πόρτα τραυλίζοντας:

— Κουίνου, φίλε μου, μίλησέ μου λοιπὸν τί συμβαίνει;

Ὁ Κουίνου ἦταν ὁχρὸς σὶδ νεκρός. Θέλησε κατὶ νὰ μοῦ πῇ, μὰ
τὰ λόγια του περθεύοντουσαν καὶ μοῦ ἔκαμε μὲ χειρονομία νὰ
νευθῶ γρήγορα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

Ντύθηκα πρόχειρα, σ' ὀλίγα λεπτά. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κουίνου
ἐπῆρε ἀπὸ τὸ ντουλάπι τὸ μπράντι καὶ ἤπνε τρία ποτήρια, τὸ ἕνα
ἐπάνω σὶδ ἄλλο. Αὐτὸ τὸν ἐτόνωσε, φυσικὰ, καὶ μοῦ διηγήθη μὲ
συγκινημένη φωνὴ τί εἶχε συμβεῖ.

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ κόμητος ἦταν πλαστὴ. Θέλησε νὰ μὰς ἐξα-
πατήσῃ, νὰ μὰς καθησυχάσῃ καὶ τὸ ἐπέτυχε. Τὰ μεσάνυχτα ἤρθε
στὸ δωμάτιόν τῆς κ. Μίνας, ὁμοῖος μὲ μεγάλη νυχτερίδα. Ἡ Μίνα
ἐκοιμήτο. Ὁ Ἰωνάθαν ποῦ ἦταν ἀκόμη ἐμπρός, ἀντελήφθη ἀμέ-
σως τί συμβαίνει καὶ ζήτησε τὸ πιστόλι του κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι
του. Δὲν πρόφθασε ὁμοῦ νὰ κἀνῃ τίποτε. Ἐνα χλευαστικὸ ἀπαί-
σιον γέλιο ἀκούστηκε στὸν ἀέρα καὶ ὁ κόμης πῆρε τὴν ἀνθρώπιν
μορφὴν του ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων. Ὁμοῖος τότε κατὰ τοῦ
Ἀρχεῖ, τὸν ἀρπάζε ἀπὸ τὸ χεῖρ, τὸν ἐγονάτισε κάτω καὶ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΛΛΟΣ

Του ΡΙΝΤΥΑΡ ΚΙΠΛΙΚ

«Αν ή γη άρρώστησε, κι' ο ουρανός δεν ήταν πιά γαλάσιος, και ή φρο-
νη τὰ σάπιας τὰ δένδρα, ήρθε ο παθαμένος πάνω σ'έ λόγο, μιά μέρα του
φθινοπώρου να ξαναϊδί δι' αγάπης...»

(Παλιή μακαλλάντα)

Αυτό που θα σάς διηγηθώ συνέβη έδώ και πάρα πολλά χρόνια, τότε που άκόμα δεν είχε κτισθεί κανένα δημόσιο κτίριο στή Σίμλα, και δεν υπήρχε ο μεγάλος δρόμος που κάνει το γύρο του Σακλό.

Όταν άκόμη κατοικούσαν σ' ένα σπιτάκι πέντε περισσότερα, οι γονείς της Μίς Γκόρη, την πάντρεψαν με τόν Συνταγματάρχη Σράντερλο. Δεν την έπεισαν βέβαια πολύ περισσότερο από τριάντα χρόνια. Και έπειδή είχε μισθό διακόσιες ρουπίες τόν μήνα και άρκε-
τη άκόμη άτομική περιουσία ήταν οικονομικώς άνεξάρτητος.

Ήταν από πολύ καλή οικογένεια, και άμα έκανε χρυσό όπέφερε από κάποια παλιά πνευμονία. Τό καλοκαίρι έανδύνευσε διαρκώς να πάη από ήλίας, ποτέ όμως ή ήλίας δεν κατόρθωνε να τόν ξεπερ-
δέσει.

Μή με παραξηγήσετε; δεν θέλω να πω κακό για τόν Σράντερλο, ήτον, κατά τόν σύστημα του, καλός σύζυγος και δεν έθιμνε παρά όταν τόν περιποιούνταν άρρωστο, κι' αυτό συνέβαινε ως δεκαεπτά ήμέρες τόν μήνα.

Δεν έκανε φιλαργυρίες στή γυναίκα του, και, κατ' αυτόν, αυτό ήταν μεγάλη φιλοφρόνησις.

Κι' έν τούτοις ή κυρία Σράντερλο δεν ήταν ευτυχισμένη. Τήν είχαν παντρεύει πριν κλείσει άκόμη τὰ είκοσι, κι' ένλ είχε δώσει σ' άλλον τή φτωχή μικρή καρδιά της.

Έληγμόνησα, αλήθεια, τ' όνομά του, άλλ' άς τόν πούμε ο "Άλλος".

Αυτός δεν είχε ούτε χρήματα, ούτε μέλλον. Δεν είχε και ούτε τίποτα τό εξαιρετικόν και νο-
μίζω πως κατείχε κάποια θέσι στην αστυνο-
μία.

Παρ' όλα αυτά έν τούτοις έκείνη τόν αγάπησε τρελλά, και είχαν ανταλλάξει ύπόσχεσιν γάμου, όταν παρουσιάστηκε ο Σράντερλο και έδήλωσε στην κυρία Γκόρη ότι θα ήθελε να νυμφευθί τη κόρη της.

Η άλλη τότε ύπόσχεσις έσβύστηκε, διελύθη από τὰ διά-
κρισις κυρίας Γκόρη.

Η κόρη έν τούτοις, δεν έκλαψε ποτέ, ούτε άκόμη την ήμερα τού γάμου της για τό χάσιμο της αγάπης της.

Ο "Άλλος" ότοτιχθηκε ήμερα κι' περήφανα κι' έπέτρεψε να διορισθί στή χειρότερη και μακρινότερη θέσι που κατό-
ρθωσε να εύρη. Η άλλαγή τού κλήματος θα τόν παρηγορούσε, ή έίπερε άπό διαισθητικώς κι' ίσως αυτό θα τόν βοη-
θούσε να ξεχνά τους άλλους πόνους του.

Είχε έπίσης αδύνατη καρδιά, και μπορούσε και να πεθάνη, έσχατα.

Έπείσαν λοιπόν μερικοί μήνες, και ή κυρία Σράντερλο άρχισε να είνε έλο άρρωστη. Δεν έβρισκε από τή λύπη, όπως γράφουν στα μυθιστορήματα, θαρρείς όπως πώς έμεινε, δι' άσφατεια εύρισκόμενα στόν τόπο, από άπλό πυρετό κι' άπάνω.

Και στην καλλίτερη άκόμη έποχή δεν ήταν παρά με-
τρώς άνορηγιά με τις άρρώστιες κατάντησε πραγματικά άσχημη.

Έτσι, τουλάχιστον, έλεγε ο Σράντερλο που είχε και καμιάρι πως δεν έκρυβε ποτέ τή σκέψη του.

Αμα έχασε τή δροσερότητα της, την άφησε να κινή, δι-
θέλει, κι' αυτός έξαναγύρισε στα καταγώγια που έγνωρίζε από έλεύ-
θερος.

Και την έβλεπε κανείς να περνοδιαβαίνη πάνω σέ άλογο, από τό Σίμλα Μάιλ, με ύψος κουρασμένο, μ' ένα μεγάλο ψάθινο κα-
πέλλο που τή έπεφτε ως τόν ώμο, κι' άπάνω σέ μιά σέλλα τόσο άσθονήγη που ήταν λυπημός.

Δεν την κλάσαν ποτέ σέ χορούς γιατί έχόρρευε έξελινά. Και ήταν τόσο άσημη, και χωρίς κανένα ενδιαφέρον που σπανιώτατα εύγιναν να εύρη και κανένα έπισκεπτήριο μέσα στο γραμματεια-
κόριο.

Ο Σράντερλο έλεγε πως αν έφτανάζονταν ότι θα κατανοούσε τέτοιον σκιάχτρο, όρισμένως ποτέ, μά ποτέ δεν θα την έπαινε.

Έτσι είχαν τὰ πράγματα όταν μιά μέρα ο Σράντερλο έφυγε για τό σύνταγμα του. Ταυτοχρόνως έγνώσθη πως ο "Άλλος" γύρισε άρρωστος, έτοιμοθάνατος ίσως στο Μάιλ.

Έκείνη τό είδε, κι' έννόωζε άκόμη, πράγμα που δεν μ' ένδιέ-
φερε, την έποχή της επανόδου του.

Οά της είχε γράψει, ύποθέτω.

Δεν είχαν ποτέ ξανασυναντηθεί από τόν καιρό τού γάμου της...

Και τώρα άρχίζει τό δυσάρεστο μέρος της ιστορίας:

Κάποια πρόσκλησις με είχε κρατήσει άργά εις τό μέγαρο Ντο-
βινάιλ. Η κυρία Σραντερλο, όλο έκείνη τό άπόγευμα, έπιγαμνοχό-
ζουσε εις τό Μάιλ, μέσα στη βροχή.

Ένώ άνέβαινα στο άμάξι στο δρόμο συνάντησα μιά τέγκη και τό άλόγο μου, άνυπόμονο από τόσων ώρών άκνηρία, άρχισε να καλπάζη.

Πολύ κοντά στο δρόμο προς τό σταθμό της τέγκης, συνάντησα τη κυρία Σράντερλο, μουσεμμένη από τή κορφή ως τὰ νύχια, φα-
νερά καί περιμένοντες.

Έγύρισα προς τόν επάνω δρόμον, γιατί ή τέγκη δεν ήταν δου-
λειά μου, όταν άκουσα άγριες φωνές.

Έπέστρεψα εύθως και στο φάτος τού σταθμού, είδα την κυρία Σράντερλο γονατισμένη μέσα στις λίτσες στο πίσω καθί-
σμα της τέγκης που είχα συναντήσει στο δρόμο να ρίχνη άπελα-
σιζές φωνές.

Ένώ δέ έπλησίαζε έπεσε άνάσθητη με τό πρόσωπο στις λίτσες.

Ο "Άλλος" καθόταν εις τό πίσω καθίσμα πολύ πολύ άρρωστος κρατώντας με τόν χέρι τό στήριγμα της τέγκας, ένλ τό νερό έστα-
ζε από τό καπέλλο και τὰ μουστάκια του. Ήταν νεκρός!

Φαίνεται πως ή καρδιά του δεν μύρισε ν' άνθέξη σέ τίποτα ταξείδι, έξηνα μίλια, σ' ένα άμάξι που διαρκώς έταλαντεύτο.

Ο δόγης της τέγκας μου έλε:

— Ο Σαχίμ απέθανε δυό σταθμούς μετά τό Σολόν. Τόν είδεσα γέρμ μ' ένα σκονί, για να μη πέση στο δρόμο κι' έτσι έφθάσε στη Σίμλα. Θά μου δώση ο Σαχίμ τό μπαζί... έντύος ο άλλος — προσέθεσε δίχως να τον νεκρό — θά μούδινε μιά ρουσιά.

Ο "Άλλος" καθισμένος πάνω με τό πρόσωπο συνεπαρμένο, φαινόταν σαν να διασκέδαζε με τόν τρόπο που έφθασε.

Και ή κυρία Σράντερλο, έσπινε πάντα μέσα στη λίτση άφησε ένα λυγμό.

Δεν εύρισκόταν κανένας άλλος στο σταθμό, κι' έβρεχε, κατα-
κλυσμός.

Τό πρώτο που είχα να κάνω ήταν να οδηγήσω την κυρία Σράντερλο στο σπίτι της. Τό δεύτερο να φροντίσω να μη άνακατευθί, αυτήν την ύποθεσι τ' όνομά της.

Ο δόγης ήρθε πέντε ρουπίες για να πάη να φέρη ένα ρίξοον (φορέτιον) για την κυρία Σράντερλο, έπειτα θα συνε-
νοούναν με τόν ιδιοκτήτη της τέγκας για να διευθετήση τὰ πράγματα με τόν "Άλλον". Μετέφερα την κυρία Σράντερλο, κι' έπεριμείναμε τό ρίξοον επί τρία τέταρτα της ώρας.

Όσο για τόν "Άλλο" τόν άφήσαμε στην ίδια θέσι που βρι-
σκόταν όταν έφθασε.

Η κυρία Σράντερλο, δεν ήταν σέ κατάστασι να κινή τί-
ποτε άλλη, παρά να κλαίη.

Μόλις άνέλαβε τὰς αισθήσεις της, έδοκίμασε να φωνάξη, έπειτα άρχισε να προσεύχεται για τή ψυχή τού "Άλλου".

Όταν ήλθε τό ρίξοον προσεπάησα και τήν έβλα μέρη σχεδ' άπό τής βίας.

Ήταν αλήθεια φοβερά όλα αυτά, από την άρχή έως τό τέλος, από παντός όμως, όταν τό ρίξοον έέκρεσε μετά τό τούχοι, και τής τέγκας και είδα καί τό κίτρινο χέρι, που έσφιγγε άκόμη τό σκονί της τέγκας, τό χέρι τού νεκρού.

Η κ. Σράντερλο κρυολόγησε έξ αιτίας τού έπισπιδίου τούτου.

Και όταν τής έπέρασε τό κρυολόγημα που έπληρε από τή διαμονή της μέσα στη βροχή, και άρχισε πάλι να βγαίνει, δεν της έξέφυγε ποτέ ούτε λέξις, ούτε κίνησις που να θυμίζει έκείνη την συνάντησι μας.

Ίσως και να μη με είχε άναγνωρίσει.

Έξακολούθησε όπως και πριν να ηγαλινοχεται στο Μάιλ με έκείνη τή παλιά σέλλα πάνω σέ άλογο. Κι' ένόμισες πως περιέμενε διαρκώς κάποιον να συναντήση ξαφνικά στο γύρισμα τού δρόμου.

Μετά δυό χρόνια έπέστρεψε στην Άγγλια, και πέθανε στο Μπουονεμάουθ, νομίζω.

Ο Σράντερλο δεν έπαινε να λέγη, άμα είχε καμιά κρίσις μεγα-
χολίας στη λέσχη: "Η καίμενη, ή άγαπημένη, μου γυναικά!"

Και πραγματικά ή κ. Σράντερλο έπαύσε μιά μέρα...

Μετάφρ. Φλ...

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΕΙΣ ΑΣΧΗΜΟΝ

"Όσα ρούχα κι' αν φορέσης
Εόμοφρά όση κι' αν δέξης
Μέ την φετική μογογιά.
Τήν άσχημία ν' αφαιρέσης,
"Αχ! ποτέ δεν θα μωρέσης
Να την κάμης εόμοφρά!..."

Γκρίφ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Ο ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ ΚΑΙ Η ΜΙΝΝΑ ΠΛΑΝΕΡ

ΥΠΟ ΛΟΥΪ ΜΠΑΡΤΟΥ

Η πρώτη συνάντησίς του. — Ο Βάγνερ ξηλιάρης. — Καυγαδάκια, χωρισμοί, ξαναφιλήματα. — Η έρωτική του έξιμολόγησις. — Η φτώχεια τους. — Ο γάμος των.

Κατά τό 1834 ο Ριχάρδος Βάγνερ προσε-
λήφθη ως διευθυντής της όρχήστρας στο
θεάτρον τού Μαγδεμβούργου. Ο θίασος
έδιδε παραστάσεις τό καλοκαίρι στη λουτρό-
πόλιν Λοχστέιν, την όποιαν έλάμπρυνε ή πα-
ρουσία τού Γκαίτε και τού Σίλλερ.

Ο Βάγνερ δεν έμεινε εύριστοιμένος
από την λουτρόπολιν και ήσαν έτοιμοι να
παραιτηθί της διευθύνσεως, εάν ή συνάντησις
με τήν πύθο και άξια άνήττα κορίτσι
του Λοχστέιν δεν άλλαζε τὰ σκέψια του.
Συναντήθη με την Μίννα Πλάνερ την πρω-
ταγωνίστρια τού θεάτρου τού όποιου έ να-
ρός Ριχάρδος — ήταν τότε είκοσι έτών, δι-
ύνε την όρχήστρα.

Η Μίννα ήταν είκοσι πέντε χρόνων, γε-
μάτη όμορφιά και χάρι, με τό χαμόγελο πάντα
στή ζείλη, με φυσιογνωμία γαλήνια.

Η χάρη και ή φυσική γαλήνη της, όπως
όμοιοι και ο ίδιος, άνάγκασαν τόν Ριχάρ-
δο να μη σκέπτεται πιά για παραιτήσις και
να δειθί μάλιστα να νυμφώση ένα διαμέρισμα
στο σπίτι όπου έμενε και ή Μίννα. Η συγ-
κατορία αυτή έγινε άφορμή να γνωρισθύν
καλλίτερα οι δυό νέοι και να συνδεθύν διά
φίλης. Κάποτε ο Βάγνερ ένλ τελείωσε μιά
σύνθεσι του και δοκίμαζε κάποια συμφωνία
προσλήθηκε από έρυσίπτελως. Σ' όλο τό διάστημα
της άρρώστιας

Ο Ριχάρδος αισθανότανε για τή φίλη του μεγάλη συμπάθεια
του τόν περνούσθη και ή Μίννα με μεγάλη άφοσίωσι.

Πριν όμως προσφθάη να τής έκμυστηρευθί τό αίσθημά του,
όποτε να έρκεται κάποιον νέο άριστοκράτη που τριγωνόυσε τη
Μίννα, και αυτό έγινε άφορμή να διακόψουν σχεδόν τὰς σχέσεις των.

Στις άρχές τού 1835 ξανασυναντήθηκαν στο Μαγδεβούργον
όπου Βάγνερ είχε την πρώτη έπιτυχία του ως διευθυντής όρχή-
στρας και ως συνθέτης.

Η όμορφιά της Μίννας που είχε κάμει αίσθησι τόν περιεμένο
χρυσό, στο Μαγδεβούργον είχε και φέτος πολλούς θαυμαστάς,
πρώ πάντες στόν κύκλο των εύγενών των όποιων ή προτίμησις δεν
άφησε την Μίννα άσχημίνθη.

Αν και δεν είχε κανένα δικαίωμα σ' αυτή ο Βάγνερ, όποιοφών
μάρς στην αγάπη που αισθανότανε να ξαναγεννιέται και φι-
λικός καθώς είταν έκαμε παρατηρήσεις στη Μίννα, ή όποιες έγι-
ναν άφορμή να ξαναχωρισθύν.

Η παρατηρήσεις του δεν ήσαν δικαιολογημένες γιατί αν ή Μίννα
προσπαθούσε να μείνει πάντα κοκέτα τό άπαιτούσε ή τέχνη της.

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Βαρήθηκε όμως γρήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκι-
μάση τὰ αληθινά αισθήματα της Μίννας. Έκτός άπ' την ιδέα που
ήρθε σ' αυτή

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Βαρήθηκε όμως γρήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκι-
μάση τὰ αληθινά αισθήματα της Μίννας. Έκτός άπ' την ιδέα που
ήρθε σ' αυτή

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Βαρήθηκε όμως γρήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκι-
μάση τὰ αληθινά αισθήματα της Μίννας. Έκτός άπ' την ιδέα που
ήρθε σ' αυτή

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Βαρήθηκε όμως γρήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκι-
μάση τὰ αληθινά αισθήματα της Μίννας. Έκτός άπ' την ιδέα που
ήρθε σ' αυτή

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Βαρήθηκε όμως γρήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκι-
μάση τὰ αληθινά αισθήματα της Μίννας. Έκτός άπ' την ιδέα που
ήρθε σ' αυτή

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Βαρήθηκε όμως γρήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκι-
μάση τὰ αληθινά αισθήματα της Μίννας. Έκτός άπ' την ιδέα που
ήρθε σ' αυτή

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Βαρήθηκε όμως γρήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκι-
μάση τὰ αληθινά αισθήματα της Μίννας. Έκτός άπ' την ιδέα που
ήρθε σ' αυτή

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Βαρήθηκε όμως γρήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκι-
μάση τὰ αληθινά αισθήματα της Μίννας. Έκτός άπ' την ιδέα που
ήρθε σ' αυτή

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Βαρήθηκε όμως γρήγορα και άπ' αυτό και άπεφάσισε να δοκι-
μάση τὰ αληθινά αισθήματα της Μίννας. Έκτός άπ' την ιδέα που
ήρθε σ' αυτή

Είχε γνωρίσις τη δυστυχία, την είχε ύποφέρει τόσο σιωπηλά και
τώρα από τό δέυτερο περίμενε να κερδίση τὰ μέσα για να άνταπο-
κριθί στις άνάγκες της οικογενείας της. Δεν άπεθάρυνε τούς θαυ-
μαστάς της, άλλα τούς φερότανε πάντα σοφάρα.

Συνεπεί αυτού ο Βάγνερ για πείσμα άρχισε να συγάζη σέ μιά
παρά από γυναίκες της Όπερας τού Μαγδεμβούργου.

Η Μίννα Πλάνερ
(Η πρώτη γυναίκα τού Βάγνερ)

χωρίς να τόν ξαναϊδί.

Οι δύο άρραβωνιασμένοι π' ήσαν στο Μαγδεμβούργον μέρες δύ-
σκολες. Έπ' τέλους έπρεπε να δώσουν ένα τέλος σ' αυτή την κατά-
στασι. Για να έξασφαλίσω δικαίωμα έμφορίας να παντρευθί τη Μίννα,

γότερα σέ κάποιον φίλο του, έπείσασα να παντρευθί τη Μίννα.

Έγινε επί τέλους ο γάμος τους στις 21 Νοεμβρίου 1836 στην εκ-
κλησία τού Τράιερ στην Κωνιέβεργη. Στο συμβόλαιον τού γάμου ή

Χριστίνα - Βιλελμίνη Πλάνερ φέρεται είκοσι τριών έτών δηλαδή

κοντά τέσσαρα χρόνια πιο νέα άπ' ότι ήτο κι' ο Ριχάρδος Ριχάρδος

Βάγνερ είκοσι τεσσάρων χρόνων δηλαδή μεγαλύτερος κατά ένα

χρόνο. Έτσι ή ηλικία τους στο συμβόλαιο τού γάμου εύρισκε κα-
ποια ίσοροπία.

Περιμένοντες οι δύο άρραβωνιασμένοι τόν πάστορα ο όποιος εί-
χε άρρήσει ν' άνοίξη την πόρτα, ήσαν πάλι άφορμή να μαλώσουν

και ήσαν έτοιμοι καθέτις να πούη στο σπινάκι του όταν ο ιερέας

άκούσας τὰ μαλώματα τους άνοιξε την πόρτα και τούς πήρε στο

σκευοφυλάκιο όπου έγινε ή γαμήλιος τελετή. Τό γάμο των γάμων

τούς έφερε την ευτυχία.

Ο Ριχάρδος Βάγνερ μαζέκε σ'ότο λιμάνι της φουβίας, που νυν-
θενότανε.

Ζηλιάρης και όξύθυμος, πτωχός και πολυδάκρυος, βέβαιος για

τή δύναμη του έφρανε, για ποσόν στη γυναικά του την ιδιοφυία

του, ένα κακό χαρακτήρι και τή χρήση του.

Μετάφρ. Ε. Μακράη

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΜΠΑΛΖΑΚ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΠΤΗΣ

Είς τούς έπισκεπτόμενους την οικίαν τού μεγάλου μυθιστοριο-
γράφου τού παρελδόντος αιώνος Όνομας ντε Μπαλ-
ζάκ δείχνουν μιά μικρή ποσότητα των όποιων έ-
σκέτασε μιά μπάντα, από την όποιαν ο με-
γας αυτός συγγραφέας τό έσκαζε, όταν κανένας

δανειστής του άναγκάστηκε στο σπίτι και πήγαινε

να τόν ένοχλήσει. Σχετικώς άφηγόνταν τὰ έ-
ξής: Ένα βράδυ ο Μπαλζάκ καταληφθεί από

μιά από τις σκεπτικιστικές του άφρονιμάδες, εί-
σπρεσθη τήν ποσότητα αυτή ανοικτή. Ένας κλε-
πτης έπαιξε από καί μέσα σ'ό σπίτι κι' άρχισε

να κλέβη τήν ποσότητα τού γραφείου τού Μπαλζάκ.

Άξαφνα έντρομός ο κλεπτης άκούει πίσω του

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΛΕΞΗΣ

Του ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

Ο Αλέξης ήταν ο μικρότερος γιός. Τον είχαν βγάλει Κανάτι, γιατί μιά μέρα πού τον έστειλε η μητέρα του να πάρη ένα κανάτι γάλα στη γυναίκα του παπιά, έπεσε και τώσπασε. Η μητέρα του τον έδειρε, και τ' άλλα παιδιά τον πείραζαν και του εφώναζαν: Τό Κανάτι! Τό Κανάτι! και το παρατσούκλι του έμεινε.

Ο Αλέξης ήταν κοντός, αδύνατος, με μεγάλα αυτιά σαν φτερούγες, και μιά μακρινά-μακρινά μύτη. Τα παιδιά κοροϊδεύοντας έλεγαν πως: «Η μύτη του Αλέξη μοιάζει με σκύλλο πού φερμάρε!».

Τό χωριό είχε σχολείο, μα ο Αλέξης δεν πήγε ποτέ του. Δεν είχε καιρό για γράμματα. Ο μεγαλύτερος αδελφός του, υπηρετούσε σ' έναν έμπορο στην πόλη, και ο Αλέξης πολύ μικρός ακόμη άρχισε να βοηθή τον πατέρα του. Έξη χρονών έβοσκουσε τα πρόβατα και τις αγελάδες, και αργότερα εφύλαγε τα πρόβατα νύχτα μέρα. Δώδεκα χρόνων έσκαφε και ώδηγούσε τὸ άστρο. Δεν ήταν πολύ δυνατός, άλλ' είχε έκτακτη επιτηδεύτητα. Και πάντα χαρωπός.

Αν τ' άλλα παιδιά τον πείραζαν, αυτός δεν άπαντούσε ή έβραζε τα γέλια. Άμα τον έβριζε ο πατέρας του, τον άκουγε σιωπηλός κι έπειτα χαμογελώντας ξανάπιανε τη δουλειά.

Ο Αλέξης ήταν δεκαεννιά χρόνων, όταν έφυγε ο αδελφός του για τὸ στρατιωτικό, και ο πατέρας τους τον πήγε στη θεία του στην πόλη. Τού δώσανε τις καλύτερες μπότες του αδελφού του, ένα τριμμένο σκούφο και μιά μπλούζα του πατέρα του και τον ώδηγησαν στην πόλη.

Ο Αλέξης καμάρωνε για τη φορεσιά του, αλλά ο έμπορος δεν εφάνηκε και τόσο ενθουσιασμένος όταν τον είδε.

— Είπα κι' εγώ πως θα μου φέρεις έναν άνδρα στη θεία του Συμεών—έλεγε ο έμπορος κυττάζοντας αποδοκιμαστικά τον Αλέξη—και σὺ μου έφερες αυτό τὸ ξόανο. Και τί είνε άξιος να κάνει αυτός;

— Ότι θέλετε: να ζήση τὸ άλογο, να πάρη σέ δελήματα. Φαίνεται έτσι κακομοίρης, μα είνε επιτήδειος και δουλευτής.

— Έπειτα δεν έχει και φούμαρα και άπαιτήσεις.

— Τι να γίνη; Μιά και τον έφερες, άφησέ τον να ιδούμε!

Και έτσι ο Αλέξης έμεινε σὸ σπίτι του έμπορου. Δεν ήταν και μεγάλη η οικογένεια. Ήταν η γυναίκα του έμπορου, η γριά η μητέρα του, ο μεγάλος του γιός, ο παντρεμένος, πού εδραζότανε με τον πατέρα του, ο νεώτερος πού είχε τελειώσει τὸ γυμνάσιο, κι' εδραζότανε σὸ Πανεπιστήμιο, πού τον είχαν όμως διώξει κι' έμεινε τώρα σπίτι και τέλος μιά κόρη πού έπήγαινε ακόμη σὸ σχολείο.

Στην άρχή δεν τὸ άρεσε ο Αλέξης. Ήταν πολύ χωριάτης, κακοφτιαγμένος, κακομαθημένος, κι' έμιλούσε σέ όλους σὸν ένικό. Γρήγορα όμως τον συνήθισαν. Έδούλευε καλύτερα από τὸν αδελφό του, χωρίς ποτέ να γκρινιάση. Τὸν έβραζαν σ' όλες τις δουλειές και όλα τὰ έκτελούσε γρήγορα και καλόκαρδα, πίνοντας την μιά δουλειά έπειτα απ' την άλλη χωρίς ν' αναπαύη.

— Όπως σὸν πατέρα του, έτσι και σὸν σπίτι του έμπορου όλη η δουλειά έκτεπε άπάνω του.

Όσο έδούλευε τόσο τὸν εφόρταναν. Ή γυναίκα του έμπορου, η μητέρα, η κόρη, ο γιός του, ο υπάλληλος, η μαγειρίσα όλοι τον έστελναν, πότε έδω και πότε έκει, τὸν διατάζανε να κάνει πότε τὸ ένα και πότε τὸ άλλο: «Τρέξε, καμμένη, ως έκει!... Άλιόσα, διόρθωσε τούτο... Μά πως, Άλιόσα, ακόμη δεν έτελείσες;... Άλιόσα, πρόσσε μη λημονήσης...»

Και ο Άλιόσας έτρεχε, διώρθωνε, επρόσχε, δεν έλημονούσε, και ήταν πάντα γελαστός.

Γρήγορα καληώσανε κι' η μπότες του αδελφού του, και ο παραφέντης του τὸν μάλλωσε για τὰ σκαμμένα παπούτσια και τὸν διέταζε να πάρη κανούργια.

Η νέες μπότες του ήταν ωραίες και ο Αλέξης της καμάρωνε, αλλά τὸ βράδυ μετὰ τὸ τέλος της δουλειάς τὸν έπονόσαν πολύ. Καθούλιονόταν ακόμη πὸς τὰ εφώνασε ο πατέρας του όταν θάρχόσαν να πάρη τὸς μισθούς του και τὰ έβλεπε πὸς τὸ κράτησαν τὸ αντίτιμο τὸν καπουτσιών.

Και τὸν χειμώνα ακόμη ο Αλέξης εσηκωνόταν πρὶν φέξη, εζόχιζε ξύλα, έκοιτούσε την αούλη, έδινε φαί στην αγελάδα και σὸν άλογο, τὸς έβραζε νερό, έπειτα άναβε φωτιά, εγυάλιζε τὰ παπούτσια, έτοιμάζε τα σαμάρια.

Τὸν εφώναζε ο υπάλληλος για να σκουπίση τὸ γραφείο, η μαγειρίσα να την βοηθήση σὸν έζωμομα, η να πλύνει τις κατσαρόλες. Τὸν έστελναν ακόμη να συνοδεύση την κόρη σὸν σχολείο, να πάρη κανένα γράμμα η να ψωνίση τίποτε.

— Πού εἶσαι, χάθηκες; τὸν εφώναζε πότε ο ένας, και πότε άλλος.

— Δεν βαρύνσαι. Στάσου να τρέξη μιά στιγμή ο Άλιόσας; Άλιόσα! Άλιόσα!

Και ο Άλιόσας έτρεχε!

Έτρωγε τρέχοντας και πότε σχεδόν δεν κατάρθωνε να δειπνήση μαζί με τὸς άλλους.

Η μαγειρίσα εγκρίνιαζε, μα τὸν λυπόταν και τὸν εφύλαγε

πάντα κάτι καλό η τὸν ξαναζέστανε τὸ φαγητό του. Κουραζόταν ιδίως τις παραμονές τὸν εορτῶν.

Τις άγαπούσε όμως, γιατί έπερνε φιλοδοξήματα, κι' αυτά—δὸς κι' αν ήταν—ήταν δικὰ του χρήματα. Όσο για τὸ μισθό του, οὐτε τὸν εἶδε ποτέ. Έρχόταν ο πατέρας του κι' έπαιρνε τὰ χρήματα από τὸν έμπορο χωρίς να λέη τίποτα ο' αυτόν. Μόνο την τελευταία φορά τὸν εβόσε για τις καινούργιες μπότες.

Όταν από τὰ φιλοδοξήματά του, έμάζεγε δὸν ρουμπλία, άγόρασε, κατὰ τη συμβουλή της μαγειρίσας, μιά κόκκινη πλεκτή μπλούζα, και έμεινε με άνοιχτό τὸ στομά από θαυμασμό άμα την εἶδε άπάνω του.

Έζησε έτσι ενάμιση χρόνο. Στὸ τέλος τὸν δεύτερου χρόνου τὸν συνέβη τὸ παραδοξέστερο γεγονός της ζωής του. Με μεγάλη του δηλαδή, έκκληση, έμαθε πὸς έντός από τις σχέσεις πὸν δημιουργούντα μετὰ τὸν ανθρωπὸν από άνάγκη, υπάρχουν και άλλες τελείως διάφορες.

Δεν είνε μόνο για να βοηθή η να σκουπίξη τις μπότες, η να κάνει δελήματα, η να εστρίξη τὸ άλογο πὸν ένα ανθρωπὸν δὸν χρειάζετα ένα άλλο, θέλει και να περιποιηταί, και να χαιδέη και τώρα έβλεπε πὸς αυτός, ο Άλιόσας ήταν δυνατόν να γίνη αντικείμενον τέτοια συμπαθείας. Τὸ κατάλαβε με την Ουστίνια τη μαγειρίσα.

Η Ουστίνια ήταν νέα, όρφανή κι' εργατική όπως ο Άλιόσας. Και αυτός αίσθάνθηκε για πρώτη φορά πὸς δεν ήταν ά υπηρεσία του, άλλ' αυτό τὸ ίδιο τὸ άτομον πὸν πὸν γινότανε άπαραίτητο σέ ένα άλλο.

Όταν η μητέρα του τὸν εδειχνε άγάπη, τὸν φαινότανε τελείως φυσικό και οὐτε τὸ παρατηρούσε. Τώρα όμως, εἶδε έξαφνα πὸς η Ουστίνια ξένη τελείως πρὸς αυτόν τὸν εδειχνε συμπάθεια. Ενόσω αυτός έτρωγε, άκουμπώντας τὸ σαγόνι σὸν χέρι αυτή τὸν έκτύπαζε. Της έρριχνε ένα βλέμμα. Γελούσε αυτή, γελούσε κι' αυτός.

Τόσο νέο, τόσο παράξενο τὸν φαινόταν αυτό τὸ άσθημα πὸν τὸν προσένοσε φόβο. Αισθάνόταν πὸς τὰ τὸν εμπόδιζε από την τακτική του εργασία. Κ' έν τούτους ήταν ευτυχισμένος, και όταν έβλεπε τὰ φορέματά του μπλοκάρμένα από την Ουστίνια, κινούσε τὸ κεφάλι χαμογελώντας.

Συνά, μέσα σὸ δουλειά, η τρέχοντας σέ κανένα δελήμα, ο νοῦς του πήγαινε σ' αυτήν και εφιδούσε: «Άχ! Ουστίνια!».

Η Ουστίνια τὸν εβροθύσε όσο της ήταν δυνατό, κι' αυτός έπίσης έκανε τὸ ίδιο. Τὸν διηγότανε τη ζωή της, πὸς ήταν όρφανή πὸς η θεία της την έπήρε κοντά της κι' έπειτα την έβαλε υπηρετρία, πὸς ο γιός τὸν έμπορο της έκανε τὸ νόστιμο και πὸς αυτή τὸν έβαλε στη θεία του. Της άρέσει να διηγῆται, κι' αυτός ευχαριστόταν ν' άκούη.

Μιά φορά τὸν ερώτησε αν οί ιδικοί του ήθελαν να τὸν παντρεύουν. Εἶπε πὸς δεν ήξευρε τίποτε κι' ακόμη πὸς δεν έπιθυμούσε να πάρη συγχωριανή του.

— Μπα! Μήπως έχεις καμμιὰ σὸν μάτι; τὸν ερώτησε.

— Ναί... Οά ήθελα εἶνα... Και σὺ, τὰ μ' έπαιρνες;

— Άκούς έκει! Τὸ Κανάτι! Και τί ωραία πὸν τὰ λέει! Εἶπε κτυπώντας τον σὸν άμο. Και γιαί να μὴ σέ πάρω;

Τη σαρακοστή, ήλθε ο γέρος από τὸ χωριό να πάρη τὸς μισθούς. Ή γυναίκα τὸν έμπορου είχε μάθει πὸς ο Αλέξης είχε σκοπό να πάρη τη μαγειρίσα, κι' αυτό δεν της άρεσε καθόλου. Μπα και πὸς τὰ δουλεύη έπειτα; εἶπε σὸν άντρα της.

Ο γέρος ερώτησε τὸν έμπορο άφοῦ πήρε τὰ χρήματα:

— Αἱ λοιπόν, δεν είνε πάντα καλὸς στη δουλειά του; Εἶδα πὸν σὰς έλεγα πὸς ποτέ του δεν μουμυριζέι.

— Ναί... Αλλά φαίνεται πὸς θέλει να κάνει μιά κουταμάρα. Θέλει να πάρη τη μαγειρίσα κι' εγώ βέβαια δεν μπορὼ να τὸν εμποδίσω... Αλλά δεν μου άρέσει.

— Ο Βλάχας! Άκούς τι έβαλε σὸν νοῦ του. Μὴ σὰς νοιάζει κι' εγὼ τὸν κάνω και τὰ εγχαίει αυτά.

Ο γέρος έπήγε σὸν μαγειριό κι' έπερίμενε τὸ γιό του. Ο Άλιόσας έλειπε. Εφθασε σέ λίγο λαχαναργέος.

— Σ' ενόμιζα γνωστικό! Τί είνε αυτά πὸν άκούω; εἶπε ο πατέρας.

— Για μένα;... Τί;

— Πὸς! Τί; Θέλεις να παντρευτῆς, λέει.

Θά σέ παντρεύω εγὼ όταν πρέπει, και με ὅποιαν πρέπει. Όχι με μιά χαμένη!

Ο πατέρας έλεγε, έλεγε. Ο Άλιόσας όρθιος άναστένανε. Άμα

ο πατέρας εἰσάπασε, ο Άλιόσας τὸν εἶπε χαμεγελώντας:

— Καλά! Μπορὼ να τ' άφήσω αυτό τὸ σχέδιο...

— Έτσι βέβαια!

Όταν ο πατέρας του έφυγε, κι' έμεινε μόνος αυτό, με την Ουστίνια, της διηγῆθηκε σὲ συνῆβη.

— Δεν πήρε καλά... Άκούσες; ο γέρος θύμωσε και δεν μ' άφήνει...

Αυτὴ έκλαιγε σιωπηλά, κρύβοντας τὸ πρόσωπο με την ποδιά της. Ο Άλιόσας έξεροκατάπνε.

— Πὸς μπορὼ να παρακούσω; Δεν είνε δυνατόν να κάνουμε τίποτε. Πρέπει να τὸ ξεχάσουμε...

Όταν τὸ βράδυ έπήγε να κλείη τὰ παράθυρα, η γυναίκα τὸν έπαιρνε τὸν ρῶτησε:

— Λοιπόν δ' άκούσης τὸν πατέρα σου; Θά παρατήσης αυτές τις άνοησίες;

— Μάλιστα... τις παρατήσαμε, εἶπε ο Άλιόσας χαμογελώντας δακρυμόνος.

Από την ήμέρα εκείνη ο Άλιόσας δεν έμίλησε πειά για γάμο στην Ουστίνια κι' έζησε όπως πρὶν. Μιά μέρα τὸν έστειλε ο υπάλληλος να σκουπίση τὸ χιόνι από τη στέγη. Ανέβηκε εὐθύς κι' άφοῦ έσκούπισε τὸ χιόνι προσπαθούσε να κατεβῇ. Εγλύστισε κι' έπεσε, δυστυχώς γι' αυτόν, όχι σὸν χιόνι, αλλά πάνω σέ κάτι σιδερά. Η Ουστίνια έτρεξε καθὼς και η κόρη τὸν σπυτιού.

— Εκτύπησες Άλιόσα;

— Ά μα! Δεν είνε τίποτα.

Προσάθισε να σηκοῦη, αλλά δεν τὸ κατάφερε κι' έχαμογέλισε. Τὸν μεταφέρανε σὸν καμαράκι τὸν θυροφύ.

— Ήλθε ο γιατρός, τὸν εξέτασε και τὸν ρῶτησε πὸν πονεῖ.

— Πονῶ παντού. Μά δεν είνε τίποτα.

... Μόνο πὸν θά θυμώση τ' άφεντικὸς...

Πρέπει να τὸ πὸν και τὸν πατέρα μου.

Ο Άλέξης έμεινε δὸν μέρος σὸν κρεβάτι. Την τρίτη φωνάξαν τὸν παπιά.

— Άχ! Θεέ μου! Θά πεθάνης, εφώναζε η Ουστίνια.

— Μπα, και τί, μήπως ζῇ κανείς αἰώνια; Πάντα μιά μέρα... εἶπε ο Άλιόσας μιλώντας γρήγορα όπως εἰσυνήθιζε. Ευχαριστῶ, Ουστίνια, πὸν ήσουν καλή για μένα... Βλέπεις τί καλά πὸν δεν έπαντρεύτηκα; Τώρα τί θά γινόνουν;... Πολὺ καλλίτερα έτσι!

— Άκουε τις προσευχές τὸν παπιά, κι' αἰσθάνόταν μιά μεγάλη αγάλα, με τη σκέψη πὸς θάταν ευχαριστημένος κι' εκεί πάνω, αν ξεκαλοῦντοσε ναῖαι καλὸς και υπάκουος.

Έμιλούσε λίγο, εζήτησε να πῇ κάτι και φαινόταν έκπληκτος.

Με την έκπληξη σὸν πρόσωπο, ετεντώθηκε μιά κι' άπέθανε.

Μετάφρ. Φλέξ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Αν θέλετε να ταπιζάρετε με χαρτί τὸς τοίχους, οί όποίοι είνε άσπρισμένοι με άσβέστη, να τὸς αλείψετε προηγουμένως με ζέδι, γιατί διαφορετικά τὸ χαρτί δεν πιάνει.

Για να βρῆς πὸς χρόνια θά ζήσης ακόμη αφάιρεσε την ήλικία σου από τὸν αριθμόν 86, τὸ εξαγόμενον δε διαίρεσέ το διὰ τὸ 2. Τὸ νέον εξαγόμενον δείχνει τὰ υπολειπόμενα χρόνια της ζωής σου.

Σημ. «Μπουκ».— Έννοείται δεν είναι άνάγκη να τὸ παραπστήψης...

Στὸ Φιντὶ της Αυστραλίας έκτιμούνται πολλὸ οί τρώγοντες τὸς ...συγγενείς των, ένιότε δε και τὰς συζύγους των! Τὸ τοιοῦτον δεν θεωρεῖται εγκληματικὸν και άπάνθρωπον. Όσους μάλιστα και στερεάν τροφήν και άπορροφητικήν προσοκίδα για να ροφῇ τὰ τὰ σου καθήκοντα και αν τηρῆς τὰς προλήψεις τὸν τόπου.

Η χρυσάλλης άπορροφῇ τὸ μέλι τὸν άνθέων δι' ενός σωλήνος, αἱ δε μέλισσες και αἱ μυῖγες με τὰς προσοκίδας των. Τὸ στοιμα τὸν άραχνὸν εἰς άλλου είνε περιπλοκώτατον, Έχει ὁδὸν τὰς όπως κρατῇ την λείαν, ιδιαιτέρα ὄργανα για να μασσῇ την στερεάν τροφήν και άπορροφητικήν προσοκίδα για να ροφῇ τὰ τὰ σου καθήκοντα και αν τηρῆς τὰς προλήψεις τὸν τόπου.

Θέλετε και έν οικονομικὸν μίγμα για να άσπρίζουν τὰ χέρια σας;

Βράστε καλά πατάτες τις περισσότερο λευκὸς και τις περισσότερο άμυλούχους τὰς όποιες μπορείτε να βρῆτε. Καθαρίστε τὰς και διαλύστε τὰς σέ άνάλογο γάλα και η αλοιφή σας είνε έτοιμη. Η εἰς άμυγδαλὸν κατασκευαζόμενη δεν είναι καλύτερα αἰτίη. Έννοείται σὲ εἰς τὸ μίγμα αυτό, μπορείτε να προσθέσετε ὅποιοδήποτε άρωμα θέλετε.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΓΛΩΣΣΟΔΕΤΗΣ

Κ' εγὼ δεν έξρω πὸς χρόνια προσπαθὼ, σὲ α γ α π ὸ τὰ χεῖλή μου να πῶν... μόλις άρχίσω να μιλῶ θά μπερδευθῶ, και άλλα θ' άκουσθόντε...

Κ' εἴν φωνάζει από μέσα η καρδιά «Έμπρός, μη χάσης, θάρρος, μίλησε της...» άμα την δὸν κοντά μου... λέει... τοιμουδιά... με πιάει γλωσσόδετης!

Τί έπαθες, μπρέ γλῶσσα; πράγματα εἰν' αυτά; Μά δεν άκούς λοιπόν τ' άφεντικὸ σου!

Έλα σὸν νοῦ σου, φτάνει... ας τὰ χωρά τὰ και μιλὰ σὸν Θεό σου...

Κανένα φίλο όταν βλέπης άνισρό, δεν έχεις τελειωμό στη φλυαρία, και όταν είνε τὸ πλευρό σου η Μικρή, μ' άπνίεις εἰς τὰ κρύα.

Τί διάβολο ζεις; δεν σοῦ έδωσα γλῶσσά; μιλῶρα άφάτη σοῦλειν' απ' τὸ στόμα; και έβαλα σὸν χεῖλή δ, τι λες κακό;

Λοιπόν τις θες ακόμα;

Μά πῆρες τὸ παράπονο... χωρίς να ἴδῃ πὸς μ' έβλεπ' η Μικρή από 'να μέρος...

Μιλὰ, μὸν λέει, μη φοβάσαι, εἶλα δὸς, και δεν δαγκάνει ο έρως...

Τὰ έχασα... την κίτταξα σὸν τὸν τρελλό... κι' άφοῦ εἶπε η γλῶσσα της Μικρούλας τόσα εζήλωσε σὸν τέλος, έβαλα μναλὸ και η δίκη μου γλῶσσα...

Ε λ ὶ θ ἡ ὁ γ λ ω σ σ ο δ ὲ τ ῆ ς, τὰ εἶπα διαβαστὰ δὸς εἶγα τόσα χρόνια μαζωμένα, πὸν αν πιστέψη τὰ μισὰ από αυτά, ὦ! ὦ! χαρὰ σ' εμένα! !

Δ. Καμπούρογλου

Η ΙΔΕΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΠΕΡΟΥΛΑΣ

Τὸς τόπα. Εἰν' άδύνατο, δεν θέλω άνδρα να πάρω.

Ο! προτιμῶ, πιστέψτε το, καλλίτερα τὸ γάμο.

Τί εἰν' ο γάμος; Βάσανα, μαρτύρια, και πάθια.

Εἶν' κορεβῆται εὐμορφο στρώσιμο με άγκάθια.

Δεν θέλω γάμο. Έλευθερία τη ζωή θά περάσω.

Σαμάρι εἴν' τὸ γάμι μου δεν βάνω να χικιάσω.

Τὴν εὐμορφή η άπάντηρη δμοιάζει καλοσοσοσα.

Πῶς κοινοῦνται αν παντρευτῇ γένετα και βρωμοῦται.

Να μη λογιάζει η καρδιά! Τὸ αἰσῆμα να σβένει!

Νάαι, πονεῖ, πὸν σὸν κλονεῖ μονάχο πῶς και κλείεται!...

Παθία, άσφαῖτες, βάσανα τέτοια την τρυποῦν!

Και πὸς εἶν' άσφαῖτα τὰ στήθια της εζορίζουν.

Τὸ πρόσσὸ της γένετα σὸν άνδρὸν μωραμένο!...

Όχι, δεν θέλω παντρεῖ! καλλίτερα πεθάνω.

Ο γάμος, ε' τάχα άνάμωσα, την εζανη κοινοῦται.

Και σὸν βοννὸ πῶσσο! ε' τὰ στήθια της βαρύνει!...

Πῶς η άπάντη έκπνεσῆ! Τὸ πρόσσὸ γέλιο πῶς.

Μεγνῶση άλλου θά εἰδῇ! Μεγνῶση άλλου θά φῇ!

Κι' άπόσος τὴν εζήλωσε;... Τὰ ροῦθὰ μου πνέει!

Και ε' την πῶς μοναχὴ τὸν γάμο ανατρεῖζάω!

Κακοροῖαση ο γάμος; αυτός και τὰ καλὸν τὸν...

Με την πῶς μοναχὴ να ζῶμε τὸν θάνατον!...

Σ' έκλεινον ν' άπῆλθον με τις εἰσόδους.

Πὸς θά μὴς κάμη ελευθερία μιά μέρα απ' τις φροντίδες;

Πὸς θά μὴς κάμη να βῆται τὰ σωτήρα;...

Ο γάμος εἰς τὸ θάνατο πὸς θά γίνη χῆρος;

Κ' η σῆψη να σποχάζεται πὸς θά γίνη χῆρος;

Όχι, δεν θέλω παντρεῖ! Άπάντηρη θά μείνω,

Με πανηγύρια, με χορούς, μ' άγάπες να ζῶναι.

Παναγιώτης Πανός

ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ—Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

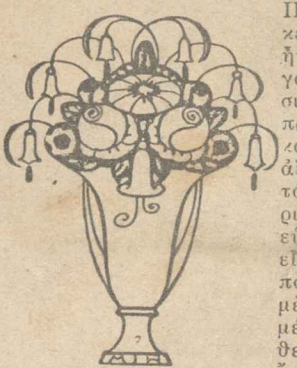
Διάδοχος του θρόνου. Μιά μποτίλια στο κεφάλι του παι-
δαγωγού—Στη φυλακή.—Στο Συμβούλιο του
Στέμματος με το σπαθί στο χέρι.—Με μία κλω-
ταία στον άλλο κόπο.—Η παραιτήσις εκ
της διαδοχής.—Μανία καταδιώξεως.

Στον πόργο Μπέι της Σλαβονίας πρό μηνός και πλέον βοίσκε-
ται περιορισμένος ο πρίγκηψ Γεώργιος της Σερβίας, μεγαλύτερος
άδελφος του βασιλέως αυτής 'Αλεξάνδρου. Ένας γιατρός, έμπιστος
του παλαιού και της κυβερνήσεως τον έπειθει νύχτα και μέρα και
πληροφορεί σχετικάς τή Βελιγράδι.

Πρίγκηψς τριλλίι διαΐξαν πολλίι. 'Υαΐζαν άκμή και βασι-
λείς τρελλοί, άλλα ή τρέλλα τους εκρύπτετο από τους υπηκόους
των.

Ο Γεώργιος της Σερβίας είνε 38 χρόνων. Η τρέλλα χρόνια τό-
ρα έχει εκδηλωθή κατά τρόπο άναμφισβήτητο, ώστε ν' άποκλειστεί
κάθε ύποψία ότι πρόκειται περί πλικάνης έναντίον του, από τις
συνειδημένες στά γρονικά των διαφόρων αυτών. Η τρέλλα του
Σέρβου πρίγκηψς έχει πλέον καταστή δημόσιο θέμα. Θέμα και
κίνδυνος, γιατί ο τρελλός αυτός πρίγκηψ έδερε, έρράβδιζε, έβριζε
όποιον ήθελε κ' έδημιουργούσε καθημερινώς σηνάς.

Από την έκτασιν που γύρισε από τη Ρωσία, το 1903, όπου ύπη-
ρέτησε στον αυτοκρατορικό στρατό, άρχισε νά δείχνη τά πρώτα
σημεία της τρέλλας του. Ήταν τότε διάδοχος του θρόνου, δεκάξη
χρόνων και τότε είχαν δώσει παιδαγωγό ένα Γάλλο ταγματάρχην
Λαβάρ. Ο διάδοχος την μία μέρα χτυπούσε ένα υπηρέτη, την
άλλη έναν αυλικό, την άλλη ένα ύπασπιστή. Άδίκως ο βασιλεύς

Πέτρος τον συνεβούλευε, τον επέπληττε
και τον τιμωρούσε ασπρητά. Ο πρίγκηψ
ήταν αντίπαλος. Κάποτε πού ο παιδα-
γωγός του παραπονέθηκε ζωηρά στο βα-
σιλέα έναντίον του, ο παρενοχλούμενος
πρίγκηψ άρπαξε ένα μπουκάλι με νερό
και τό πέταξε στο κεφάλι του Γάλλου
άξιωματικού. Ο βασιλεύς τον έτιμώρησε
τότε με δέκα ήμερών φυλάκισιν στο φρού-
ριο του Βελιγράδι. Όταν ο πρίγκηψ
ευρέθη στο κελί της φυλάκς του και
είδε ότι είχαν έπιλωμένο με σχήματα
που είχαν φέρει από τ' άνάτορα, άρχισε
μέ κλωταίες νά συντίβη τά πάντα εκεί
μέσα. Αφού είχαν στη φυλακή δεν ή-
θελε σημεία ιδιαίτερας εύνοιας. Τον
έστειλαν κατόπιν ως διοικητή σε μία
επαρχιακή φρουρά. Άλλά όπου κ' άν
έπήγαινε δημιουργούσε έπεισόδια. Έβριζε, προσέβαλε,
χτυπούσε. Κατόντις νά μή
θέλη κανείς νά ύπηρετήση υπό τας διαταγάς
του. Όταν ξαναγύρισεν στο Βελιγράδι
θέλησε νά δη άμέσως τον πατέρα του. Τού
είπαν ότι εκείνη τη στιγμή είχε συνέλθει
το συμβούλιον του στέμματος και
ότι έπρεπε νά περιμένη νά τελειώσει
για νά δη τή βασιλέα. Μά ο
διάδοχος δέ γάμει καιρό, δίνει μία
κλωταία στην πόρτα και μπαίνει
μέσα στην αίθουσα του συμβουλίου με
το σπαθί γυμνό στο χέρι. Οι ύπο-
ργοι έντρομοι έσπευσαν νά τρυπώσουν
κάτ' άπ' τά έπιπλα. Ο βασιλεύς έκο-
πίασε πολύ για ν' άποφύγη το
μαινόμενο διά-
δοχο.

Μ' όλα ταύτα ο Διάδοχος Γεώργιος ήτο δημοφιλέστατος και
τουτό λόγω του μίσους του, προς την Αυστρία. Η νεολαία του Βελι-
γραδίου τον έλάτρευε. Γι' αυτό και το 1909 άπεστάλη μαζί με τον
πρωθυπουργό Πάσιτς για νά ζητήση βοήθεια από τη Ρωσία έναν-
τίον της Αυστρίας, άλλα και εις τη Ρωσική αυλή ο Γεώργιος έκανε
τά ίδια και χειρότερα και γι' αυτό ο Τσάρος συνεβούλευσε τή βα-
σιλέα Πέτρον νά λάβη ριζικά μέτρα για τή γυνή του. Ο βασιλεύς Πέτρος
άποφάσισε τότε νά στερήση τή Γεώργιον των διαδοχικών του δι-
καιωμάτων.

Προς τουτό έποφελήθη ενός σκανδάλου μεγαλειτέρου των άλλων
ένός έγκλήματος άλλων. Ο Διάδοχος μία μέρα με μία τρομερή
κλωταία έφόνευσε τή θαλαμηπόλο του Κολάκοβιτς. Και ο βασιλεύς
Πέτρος τον ξανάγκασε νά παραιτηθή των δικαιωμάτων του επί
του θρόνου ύπέρ του μικρότερου του αδελφού 'Αλεξάνδρου, του
σημερινού βασιλέως τή, Νοτισλαβίας.

Ο Γεώργιος παραιτήθηκε, άλλα μετάνοιση σε λίγο. Έλεγε ότι
έξεβίασθη. Τέλος τον έστειλαν στο Παρίσι. Εκεί όμως άρχισε νά
δημιουργή ένδοξια σκάνδαλα και νά συνάπτη χυή. Στους βαλκα-
νικούς πολέμους θέλησε νά πολεμήση ως άπλος άξιωματικός, άλλα
ο Πάσιτς δέν τον δέχτηκε στο στάτενμα. Στον Ευρωπαϊκό πόλεμο
έπολέμησε και πληρώθηκε μάλιστα.

Τέλος κατά το 1922 ή τρέλλα του έξεδηλώθη πιά άναμφισβήτη-
τα. Έστειλε γραμμάτια στο Βελιγράδι κατηγορών τον 'Αλεξάνδρο
και τον Πάσιτς ότι έφαγαν τή μερίδι του εκ της πατριζής κληρο-
νομίας δι' άπάτης και έδημιούσαν συγχρόνως σχετικούς έπιστολάς
στις έφημερίδες. Ο 'Αλεξάνδρος σήγη άσχη έξήτησε νά συμβα-
σθή μαζί του και τού χάρισε ένα άνάκτορο στο Βελιγράδι. Μά ο
δυοιυχής Γεώργιος είχε καταληφθή πιά από μανία καταδιώξεως.
Κυρίως φανταζόταν ότι ήθελε νά τον δηλητηριάσουν. Στους δρό-
μους σταματούσε διαφόρους φίλους του για νά τούς παρακαλέση

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η κυρία Λεβί άπαυδήσασα νά έχη τακτικόν όμορπάρεον
τόν Σαμουήλ, παρεκάλεσε τόν σύζυγον της όπως ο Σαμουήλ
άραυόση τας έπισκέψεις σου.

Ο Λεβί όπλισθείς με θάρρος, ειπε εις τόν Σαμουήλ πού ήρ-
χετο νά γευματίσθι :

Άκουσε, φίλε μου, τή παρακάνεις με τις συχνές σου έπι-
σκέψεις· δέν θέλω νά διακόψουμε τας σχέσεις μας άλλα σε πα-
ρακαλώ πολύ νά άραιώσης τις έπισκέψεις σου, και νά έρχοσαι
νά τρώμε όταν έχουμε καμμία δορτήν ή καμμία χαρά με-
γάλη.

Καλά, κύριε Λεβί, κατάλαβα.

Επί τελους θά έγερμάτιζαν οι σύζυγοι μίαν ήμεραν μόνοι.
Τι χαρά! Τό βράδυ την ώρα του δείπνου και ένψ οι σύζυγοι
έμελλον νά καθήσουν στο τραπέζι, κτυπά τή κουδούνι. Είναι ο
Σαμουήλ. Ο Λεβί άνοίγει και τού λέει :

Πώς πάλιν έδώ, Σαμουήλ; Τι συμφωνήσαμε;

Συμφωνήσαμε καθώς ένθυμώμαι ότι πρέπει νά έρχομαι
δούκις έχετε κάποια χαρά.

Λοιπόν :

Λοιπόν, ειπε, ύπέθεσα ότι θά είσθε πολύ εύτυχεις πού
δέν θά ήρχομουν πλέον νά συμφώνωμεν και άπεφάσισα νά σας
έπισκεφθώ όπως συμμετάσχω της χαράς σας και φάμε μαζί συμ-
φωνα με τή συμφωνία μας...

Η

Δύο άδελφοί ζητιάνοι έλάβαιναν μηνιαίως από τόν Ρότσιλντ
ανά 50 φρ. τά όποια εισέπραττον εκ περιτροπής. Όταν άπέθα-
νε ο ένας ο έπιζήσας πήγε στο τέλος του μηνός νά πάρη την
μηνιαίαν έλεημοσύνην. Προς μεγάλην του έκπληξιν ο ταμίας τού
έδωσε μόνον 50 φράγκα.

Κάνετε λάθος, κύριε ταμία, είνε 100 φρ.

Όχι, ο άδελφός σου άπέθανε. Δέν σου χρωστώ λοιπόν πα-
ρά 50 φράγκα.

Τι μου πάλλεις εκεί, άπάντησε ο ζητιάνος, εγώ κληρονομώ
τόν άδελφον μου ή ο Ρότσιλντ; Μετάφρ. Φαννης Ν. Πακη

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Είνε μία σκέρη λυπημένη άπψη στην καρδιά μου
μία σκέρη τόσο μακρονή — κ' έτοι θλιμμένα μόνι,
— ε.α. πορτανο βαθί, πού ζή μέσ' στην καρδιά μου.

Κάθε πού πέφτει ή σκοτεινά, και σιωπηλά νύχτοινι,
ή μαύρη σκέρη, ή θλίψη, πού ζή μέσ' στην καρδιά μου,
γίνεται πάλε μία φωνή, και μοίρεται βαθιά μου :

Κ' είνε αά στερές με νερά, πού ροσταλουν φρεγάται,
μια' οτά μορτίοτα, τά όκτα πείματα των φίλων,
πού κάθε τόσο, άνώφελα, κινάιν άπ' τά κλωταία...

Κ' είνε σάν κάποια αλαργιά λιγώσα σινιερφία,
πού δίχως λόγο, ξαφνικά, ένθ πέφτει τό σκοτάδι,
πεθαίνουν άπ' την πλήξη τους και τή ματαιότητά τους...

Κ' είνε σάν κάποια πέταλα των ρόδων, μέσ' σις νύχτες,
πού άνήμπορα για νά χαρούν, κ' άνώφελα νά ζήσουν,
— τά πρώτα κρύα καρτερούν, νά κλείσουν και νά δώσουν...

Ναπολέων Α. Πακιδιωτης

νά διαβιάσουν άπειλές και ύβρεις προς τόν 'Αλεξάνδρο και τόν
Πάσιτς. Προσέλαβε μία μαγερίσσια με μισθό 5000 δηνάρια τόν μή-
να και την έβαλε νά τού όρκισθή ότι δέν θά τού δηλητηριάση τά
φαγητά. Ο πρίγκηψ δέν τό πίστεψε και άρχισε νά δέρνη αυτήν και
τό άλλο του προσωπο. Έτσι τού έφυγαν όλοι και έμεινε όλομό-
ναχος, σάν λεπρός, στο παλάτι του.

Διαφοροι στρατιώται άποσπώμενοι στην ύπηρεσία του έδήλσαν
ότι προτιμούν νά πάνε στη φυλακή παρά στο παλάτι του, πού είχε
πάντα κλειστά τά παράθυρα και έβγαίναν τή νύχτα κραυγές τρέ-
μου. Οι κάτοικοι του Βελιγραδίου τή όνόμαζαν τή «σπίτι τού
τρελλού».

Η μανία του καθημερινώς μεγάλωνε. Δέν είχε πιά έμπιστοσύνη
σε κανένα. Έτρωγε σέ διάφορα έστιατόρια τά όποια άλλαζε δια-
κόως από φόβο μήπως τόν δηλητηριάσουν. Έπήγαινε στην ιστορική
πηγή 'Αβυλα για νά πη νερό, μεταχειριζόμενος τή χούφτα του ως
ποτήρι. Πολλές φορές τή νύχτα πήγαινε στο σπίτι τού παλαιού του
διδασκαλού 'Αντζελκοβιτς, για νά ζητήση άσυλο.

Τι συμβαίνει ύψηλότατε; τόν ρωτούσε εκείνος.

Δέν τούς βλέπετε; Με κυνηγούν νά με σκοτώσουν, τού άπαν-
τούσε ο πρίγκηψ δείχνοντας τόν τούς ίσκιους των δέντρων.

Τέλος άρχισε νά σταματά στος δρόμους διαφόρους πολιτικούς
και άνωτέρους άξιωματικούς και νά τούς άπειλή διά θανάτου.

Είστε έχθροί μου! Θέλετε νά με σκοτώσετε κατά διαταγήν
τού άδελφού μου. Άλλά θά σας φάω εγώ προτίτερα τή μάτι.

Κατόπιν όλων αυτών έλήφθη ή άπόφασις νά τον κλείσουν υπό
έπιτήρησιν στον πόργο Μπέι της Σλαβονίας, ή όποια έπραγματο-
ποιήθη μόλις πρό μηνός.

ΜΕΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΩΤΗΤΟΣ

Γις τεύς μικρούς και τεύς μεγάλους

Τά καλύτερα φίδιαμα του κόσμου είναι ή θερμότης ή άνάπαν-
σις ή ήγραισι. Και αυτά τά κτήνη κινούν χρησιν αυτών.

Η φυσική, ή διανοητική και ή ήθική υγεία είναι συνδεδεμένα
μετα τους. Γι' αυτό άκριβώς δ.η. βελτιώνει και αυξάνει τή ξνα,
βελτιώνει και αυξάνει και τά άλλα.

Μή χαίρετε και μη εύχαριστείσθε γιατί αυξάνει τή σωματικόν
ας μόνον βάρος. Ο άνθρωπος διν είνε χοίριος!

Είνε δόξα ή καλή ζωή και χαρά ο καλός θάνατος.

Ο αγαθοεργότερος άνθρωπος είνε και ο μακροβιώτερος.

Η δριμυτοτέρα σωματική ή άσκησις; Είνε εκείνη, ή ότοια συνε-
πεται την έν άνοιξη άέρι κίνησιν.

Ο εύθετος ύπνος συνήθως έρχεται εις τοίς νέους και εις τοίς
σωματικάς μοχθούσας.

Ο καλύτερος, ασφαλέστερος, εύκολότερος και βιβαίότερος τρό-
πος για νά σώση κανείς τά παιδιά από της καταστρεπτικής συνη-
θίας νά περουν τις ώρες των στούς δρόμους μετά διεφθαρμένων
συνήθειων και για νά τά άποτρέψη από τού νά άποκτήσουν κα-
κές συνήθειας, είνε νά καταστή την οικον εύάρεστον γι' αυτά.

Τό κρύο είνε ο μεγαλειέτερος έχθρός τού γήρατος.

Γιά νά κοιμηθί κανείς καλά πρέπει νά έργασθί πολύ.

Μή στέκεσθε και μη κάθεσθε σε μέρη όπου φρού επάνω σας ο
έλιος. Όσοι πράττουν τουτό πολλούς αλοθάνονται ρίγος, τή ό-
ποια ακολουθείται συνήθως από πυρετό και κρυολογήματα.

Μή παρατρέχετε όταν είσθε κουρασμένος, γιατί κινδυνεύετε
νά πεθάνετε...

Η καθαριότης σταίς οικογένειαις είνε πολλαπλώς εύεργετική. Δί-
νη υγείαν, ήθικην εξύψωσιν, άνάπαυσιν και χρήματα.

Καμμία άγαλλίασις δέν μοιάζει μ' εκείνη την όποιαν αισθάνεται
ο άνθρωπος όταν άφού επί πολύ μείνη έκτεθειμένος στο ψύχος εί-
σθλθ στον οικον του και εύρη σ' αυτόν τή εύθύμως καίον εις την
πρόσσια σπενδοντα νά τον ύποδεχθουν. Αυτή είνε ή εύδαιμονία
την όποιαν παρέχει ο γάμος.

Ο έχάρδιος γέλως είνε άντιδυσπεπτικός.

Ο 'Ιατροφίλοςοφος

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Σταύρος Χατζηθανασίου — Ζενή Μπαρμπάτου, ήεραβωνί-
σθησαν.

Διαβάστε όλοι τή νέον μας μυθιστόρημα πού άρχίζει σήμερα, τόν
(ΕΞΑΔΕΛΦΟ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ)

Παρόμοιο άριστούργημα δέν έχει μεταφρασθί στην 'Ελλάδα. Θά
σας συγκινήση, θά σας γοητεύση, θά σας συναρπάση!...

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΟΤΗΤΕΣ

ΓΑΜΟΙ ΜΕ ΤΟ ΖΟΡΙ!...

Η χονδρά Μαριάννα και ο Ματθαίος Καρρῶ. Νυκτερινή γυ-
ναίκοεστρατεία. Από τή αυτή και στον παππά! Η
πρόθυμη Κουμπάρα. Ένα καναδάκι στο Δη-
μαρχείο. Θέλεις την Καίτην Ουάλλτερ σύζυ-
γόν σου; Όχι σήμερα, «ναί» αύριο.

Από μίαν ξένην στατιστικήν των «Παραδόσεων συνοικείων» ά-
ποσπασμεν τά κάτωθι άξιανάγνωστα περίεργα :

Σ' ένα προάστειο τού Παρισιού πρό τινων έτών ζούσε μία ζωτοχώρα
Μαριάννα Λορμπῶ, όνομαστή διά τή πάχος της τή ύπερβολική. Η
Μαριάννα ήταν ένα αληθινόν Μαρούδι, με φουστάκια, αυτό όμως δέν
την έμπόδιζε νά είνε και εύάσθητη, έφ' όσον άλλωστε μόλις ήταν
30 χρόνων. Κοιτη, χοιροή, σάν πατάτα, πληθωρική, βαρλοειδής,
όμοια με όδοστρωτήρα, είχε έντονούς και τας άξιώσεις της. Ήθελε
ένα καλό γαμπρό για λογαριασμόν της! Έτσι δέν άργησε νά έρω-
τιυθί τόν γείτονα της Ματθαίον Καρρῶ, ένα αγαθάτατον κρησπολή-
την ο όποιος όμως παρό την αγαθότητά του, άπέχρουσε με φρίκη
τόν σκανδαλώδη έρωτα της χοντρο-Μαριάννας. Αυτή όμως χωρίς
ν' άπλησθή κινδύνου διωργίνωσεν έκστρατεία νυκτερινή στην ό-
ποία έλαβαν μέρος άκακίς άνδρoγυναικες της γειτονιάς, έπιπερα-
λως δε αυτών τεθείσα συνέλαβε τόν κρησπολήν και τόν ή τέλειρε
ότι θά τόν έσοζότανε αν δέν είνε άμέσως τή λόγο του, ότι θά την
έεπαινε γυναίκα του!

Ο ταλαίπωρος Καρρῶ, άδώςος και άκακος καθώς εΐταν, άναγ-
κάσθηεν νά ύποσχεθί, φοβηθείς τας μαινόμενας άνδρoγυναικας μετά των
φρουράς Μαριάννας.

Έτσι λοιπόν την επάυριον τέσσερες άνδρoγυναικες μετά των
συνζύγων των ωδήγησαν τόν κρησπολήν στη Δημαρχία όπου έγένετο
ο γάμος!...

Κατά τας ύπαρχούσας δέ πληροφορίας, ο γάμος αυτός έπι-
κοψε και ο Καρρῶ ύπηρεση εύτυχης σύζυγος...

Ένα άλλο περίεργο επίσης συνοικέσιο έγινε τελευταία στην
'Αγγλία. Στο Μίντιλιν έγένετο ο γάμος κάποιου μικροπώληλου
με μίαν εύρωστον και ρωμαλέαν χωρικήν. Στο δρόμο όμως, καθώς
έπήγαινε ή γαμήλιος πομπή, ο γαμπρός μετάνοιωσε ξαφνικά, άγνο-
στο για πούιν λόγο και τή έβαλε στα πόδια. Δέν την έγλύσεν
όσο γιά κακότυχος, άότι τόν ένυμήνησε ή ίδια ή νύμφη, τόν έστρί-
ψε όμως κάπου, τον έβούτηξεν από τή αυτή και τόν έγύρισε πίσω θέ-
λωντας και μή... Δέν τον άφησε ελεύθερο παρά όταν ο γάμος έτε-
λειωσε πλέον, όταν δηλαδή τόν έξασφάλισε για άνδρα της...

Σ' ένα άλλο χωριό της 'Αγγλίας συνέβη επίσης ένα άκόμη πα-
ράδοξο, σχετικόν συμβάν. Οι μελλοντικοι εύδοκοντο στην έκκλησία
και έπρόκειτο ν' άκούσουν τας γαμήλιους εύχάς, όταν ή νύμφη κα-
ταληφθεΐσα από σκοτοδίνην, έτραπή τολισμένη και παραπαύουσα
εις σπήν, άφήνοντας τόν μελλοντία συμβίον της στα κρύα τού
λουτρού!...

Ο γάμος έν τούτοις δέν άνεβλήθη συνεπεία τού γεγονότος αυ-
τού, όδοι την θεοιν της άπερίσκεπτης νύμφης έσπευσεν νά κατα-
λύθ άμέσως ή κουμπάρα, κόρη ώραια όροσεα και έξεστη. Ο
λόβη άμέσως ή κουμπάρα, κόρη ώραια όροσεα και έξεστη. Ο
γαμπρός συμπαθών αυτήν κρυφίως δέν διεμαρτυρώθη για την ά-
νικταστασι. Αντίθετος μάλιστα ζήτησε νά τελεσθί τή νυστηριανή
του γάμου, έχων στο πλευρό του την νεαράν και χωρικομένην
του γυναίκα. Ο ιερέας δέν έφερε καμιά αντίρρηση, και ο γάμος
κοιμάσαν του. Ο ιερέας δέν έφερε καμιά αντίρρηση, και ο γάμος
έγινε...

Η δραπετεύσασα νύμφη ή παρ' όλίγον σύζυγος, τή προσέει
άκορη και δέν κρινώνε!...

Σ' ένα τέλος από τας δημαρχιακά τμήματα τού Λονδίνου έπρό-
κειτο πρό έτών νά γίνη γάμος μεταξύ δύο νεαρών ύπόψων, τας
όποιας είχαν πείσει νά ένωθουν συγγενείς και φίλοι.

Έπειθ δέ ο δημαρχος άποφάσισε την ώρα αυτή εδέχσε νά
περιμένουν όλίγον ως έτου έλθη. Στο διάστημα όμως αυτό της
ανάμονης έγινε κάποια φιλονεικία μεταξύ γαμπρού και νύμφης,
διακοπείσα λόγω της άφιξης τού Δημαρχου. Όταν όμως ο Δημαρ-
χος παριστάμενοι δέν έδωσαν καμιά σημασία. Έτσι φιλονεικία αυτή
διακοπείσα λόγω της άφιξης τού Δημαρχου. Όταν όμως ο Δημαρ-
χος παριστάμενοι δέν έδωσαν καμιά σημασία. Έτσι φιλονεικία αυτή
τελός, σύζυγον σου!

Όχι! άπήντησε με πείσμα ο γαμπρός.
Τό τοιούτον έγινε άπορη ταραχή, φασαρία, πανδαιμόνιο.
Έπενεβήσαν οι παριστάμενοι συγγενείς και φίλοι, άλλα ο γαμπρός
ήταν άμεταπείστος και ο γάμος έματαιώθη.

Την επομένην όμως Κιόραη, ο γαμπρός παρουσιάστηκε πάλι
στη Δημαρχία, σάν βρεγμένη γάτα και ο γάμος έγινε.

Τό πως μετασχησέ ο γαμπρός ή μάλλον τή πως έβούτησε, έν-
τός μιας εβδομάδος και εδέχθηκε τόν γάμον δέν είνε, μέλιτα, μυ-
στήριον. Είνε τόσο γόσησες αι γυναίκες, ώστε έπιτυγχάνουν τά
πάντα!...

Ηοαίς

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ

ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ (ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΡΑΜ)
ΚΑΛΑΜΑΙ

Λαμβάνομεν τήν τιμήν νά γνωστοποιήσωμεν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς Μεσσηνίας ἐνδιαφερομένους ὅτι αἱ ραπτομηχαναὶ «Νάουμαν καὶ Φάφφ» εἶνε αἱ τελειότεραι ραπτομηχαναὶ τοῦ κόσμου. Θαῦμα ἀντοχῆς καὶ στερεότητος. Θαῦμα πολυτελείας καὶ ταχύτητος, πωλ-ληο

ται με δόσεις καὶ Μετρητοῖς με τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς.

Ἔχομεν ραπτομηχανὰς εἰς μεγάλην παρακαταθήκην, πολυτελείας, κεντήματος, ραφίματος, ποδοκινήτους, ραπτῶν, ὑποδηματοποιῶν καὶ χειροκινήτους. Ἀνταλλακτικὰ τεμάρια παντὸς εἶδους βελόνας ἐφαρμοζόμεναι καὶ εἰς τὰς μηχανὰς «Σίγγερ».

Διδασκαλία κεντήματος δωρεάν.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν ἐκμάθησιν μαθητῶν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀγοράσῃ ἑνὰς ραπτομηχανὰς ἥτοι Σίγγερ καὶ πᾶσαν ἄλλην μάρκαν κατ' οἶκον ἢ ἐν τῷ Καταστήματι πρὸς 200 δραχ.

Ἐπιδιορθώνομεν ραπτομηχανὰς παντὸς εἶδους.

Αἱ ραπτομηχαναὶ μας εἶνε διαρκῶς «Ἐγγυημέναι». Εἴμεθα ὑπεύθυνοι διὰ πᾶσαν βλάβην τῶν.

Εἶνε κατασκευασμέναι ἀπὸ χάλυβδα (ἀτσάλι) ἔχουν δὲ τὸ σπουδαιότερον πλεονέκτημα ὅτι ράπτουν ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν.

Πελάται μὴ πτοῆσθαι ἀγοράζονται ἀπὸ τὰς ραπτομηχανὰς μας αἱ ὁποῖαι εἶνε αἱ Βασίλισσαι πασῶν τῶν ραπτομηχανῶν.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ «ΝΑΟΥΜΑΝ & ΦΑΦΦ»
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ & ΣΙΑ
ΚΑΛΑΜΑΙ. - ΟΔΟΣ ΦΑΡΡΩΝ

ΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΒΕ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΕΡΙΝΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΤΟ "ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,"

τῆς καλλιτέχνιδος κ. ΒΑΣΣΟΣ Ε. ΙΑΤΡΟΥ

Παρέλαβε καὶ ἐκθέτει τὴν μεγαλειτέραν συλλογὴν Παρισινῶν modèles ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ & ΓΥΝ. ΠΙΛΩΝ ὡς καὶ πλουσίαν συλλογὴν ὀλικῶν καὶ ὑφασμάτων διὰ φορέματα, παλτὰ κ.λ.π.

Ἐπίσης τμήμα ἰδιαίτερον λειτουργοῦν ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἀποστολὴν παραγγελιῶν δι' ὅλας τὰς ἐπαρχίας μετ' ἐκτελεῖ ἐφαρμογὴν καὶ καλλιτεχνικὴ Παριζιάνικα γούστα.

Διὰ πληροφορίας "ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ,"
Ὁδὸς Σουλτάνη 12 (πάρ. Θεμιστοκλέους)

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΘΗΣΙΣΙΜΟΤΗΣ

Η ΓΑΣΤΡΟΕΝΤΕΡΙΤΙΣ τῶν ΒΡΕΦΩΝ, ἡ ΜΑΣΤΙΞ ΑΥΤῆ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ κατεπολεμηθῇ διὰ μιᾶς νέας ἐξαιρετοῦ βιολογικῆς διαίτης.

Η ΝΟΒΟΧΥΜΟΖΙΝΗ (Novochimosin) φυσικὸν φύρμα, διεγερτικὸν τοῦ στομάχου εἰναι ἡ σωτηρία τῶν μικρῶν καὶ τῶν μητέρων αἰτινες ἀπώλεσαν πικρὰ ἐκ γαστροεντερίτιδος.

Συνιστῶμεν πρὸς χιλιάδων ἰατρῶν, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία.

Κεντρικὴ Ἀποθήκη διὰ τὴν Ἑλλάδα: Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ
Ὁδὸς Δώρου 6 (Πλατεία Ὁμονοίας)

"ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ"

ΕΞΑΙΣΙΑ ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

ΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΟΝ ΚΑΙ ΜΑΥΡΟΝ ΧΡΩΜΑ

Εἰς τὸ πρότυπον μέγα ραφεῖον γυναικείων ἐνδυμασιῶν τῆς πεφημισμένης Κωνσταντινουπόλεως Κ^{ας} ΑΝΔΡΟΝΙΚΗΣ πωλεῖται ἡ ἐξαισία καὶ ὑπεροχος βαφὴ τῆς κόμης ΣΟΥΛΤΑΝΙΕ. Μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Χρησιμὴ ἀπλουστάτη. Διάρκεια μακρά. Ἰδιαίτερον διαμέρισμα διὰ βαφὴν. Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παραγγελίαι ἐκτελοῦνται ἀμέσως. Κα ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ

ΓΟΝΙΑ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΑΒΕΡΟΦ 32

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ (ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69)

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΡΧ. 6.000.000

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

α') Μέχρι δραχμῶν 50.000 ἐτησίως 7 ο/ο

β') Εἰς Συνάλλαγμα ἐτησίως 6 ο/ο

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΦΟΡΟΥ

Τὰ περίφημα Συριανὰ λουκούμα ΔΑΝΙΟΛΟΥ τὰ ὁποῖα ἐθανυμάσθησαν εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῆς Βιέννης καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ «Μπουκέτου» ἔγιναν ἀπαραίτητα γιὰ κάθε ἐκλεκτὴ οἰκογένεια τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

ΚΥΡΙΑΙ,

Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΛΑΙΝΗ

κάμνει ὠραῖο δέσμα. Ζητήσατε

δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικοῦπη 46

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ Γ^{ης} ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4-55

ΚΥΡΙΑΙ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ,

Διὰ τὴν τελείαν καὶ ἀβλαβὴ ἐπιτυχίαν τοῦ καλλωπισμοῦ σας, μεταχειρίσθε τὰ καλλυντικὰ καὶ ἀρώματα LOTUS (Λοτὺς).

Ἡ πούδρα LOTUS δὲν βλάπτει ἀλλὰ ὠφελεῖ τὸ δέγμα διότι εἶνε παρασκευασμένη ἐξ ἀχνῆς ὁρύζης.

Ἡ κρέμα LOTUS ἐπαναδίδει τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος καὶ ἐξαλείφει τὰς παυάδας τοῦ προσώπου. Τὸ ἐμάγι LOTUS κάμνει ὄνυχας ἀπαστρέφοντας. Τὸ ἄρωμα LOTUS εἶνε μοντέρνο καὶ ἰδεώδες. Ἡ λοσιὼν ἢ κολώνια καὶ ὁ σάπων LOTUS εἶνε ἐξόχως ἀρωματικά.

Ζητεῖτε τὰ εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:

ΑΡΙΣΤ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΙΩΝΙΑ-ΑΘΗΝΑΙ

Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι Ἐπαρχιῶν

Διὰ τὰς κοσμικὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας συνιστᾶται

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΜΑΡΩ ΝΙΚΗΣ 10

ὅς ἐνδύονται μετὰ τὰ τελευταῖα παριζιάνικα μοντέλα φορεμάτων.

Ἐντὸς τοῦ οἴκου λειτουργεῖ καὶ τμήμα κορσέδων.

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἑκάστον ἀντίτυπον τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχε ἐξαντληθῇ.

Διαβάστε ὅλοι τὸ νέον μας μυθιστόρημα, ποὺ ἀρχίζει σήμερον, τὸν

"ΕΞΑΔΕΛΦΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,"

Παρόμοιο αἰσιούργημα δὲν ἔχει μεταφρασθῇ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Θὰ σὰς συγκινήσῃ, θὰ σὰς γοητεύσῃ, θὰ σὰς συναρπάσῃ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ,

Τὸ Γνωστὸν Ἐμπορικὸν Κατάστημα

ΠΑΠΟΥΛΙΑ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ 64

παρέλαβε ἐσχάτως μίαν θαυμασίαν συλλογὴν εἰδῶν πολυτελείας γιὰ κάθε γούστο. Κάλτσαι, Γάντια, Τσάντες — Πορτοφύϊγ, Κτέναι, Μανδήλια, Πούδραι, Κρέμμαι, Μαλλιά, Κοῦκλαι — Παιγνίδια καὶ διάφορα ἄλλα φιλικὰ εἶδη.

Κάμετε μὴ ἐπίσκεψιν καὶ θὰ μείνετε ὅλες κατενθουσιασμένες.

ΣΗΜ. Τὸ κατάστημα δέχεται παραγγελίας ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐπαρχίας τὶς ὁποίας ἐκτελεῖ ταχύτατα.

Γράψατε:

ΕΡΜΟΥ 64, ΑΘΗΝΑΣ

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου» προκειμένου ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ εἰς τοῦτο

δέσμι ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr

JAMES STROUMPOS

140 W. 26th Street New

York N. U.

(Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)